

POSUDI MI SMAJL

NORA VERDE

SADRŽAJ

Tested & Approved	1
Posudi mi smajl	3
Njene pjesme, njeni snovi	4
Cinizma daj nam, gospodine!	5
Na krilima živčanog leptira	6
Preko Krbavskog polja	7
Majčinstvo	8
Otkud mi takve lajne	9
Sestre i braćo!	10
Lezbe	12
Sretan mi bijeg!	14
U kurcu s predumišljajem	16
Sačekuša	17
Domovinska paranoja	18
Brijunski transkripti	20
Očevi, eh, a djeca?	22
90-e	25
Velika šefica	31
Praonica rublja, Therion, uspomene	35

Charlie	39
Jug	43
Kalamiti Jane	45
Odčepeljivač	47
Kućni rokenroler	49
Voodoo Chile	51
Kad mi je Jupiter konačno ušao u znak	52
Bicikljada za pet. A???	54
Sloboda	56
Led se topi, borovi padaju	58
Ahil i Trnoružica	60
Babe koje su sjebale Hrvatsku	61
Jataci	62
Mrčenje	63
Parkovi	64
Ja, Jack i Nina P.	65
Blake, moje prijateljice	67
Speedy Gonzales	69
Heroin	70
Pun grad, jebote	72
Seobe	73

Najozbiljnije	75
Sama svoj cirkus	76
Dragi Zagrebe...	78
Autogeni trening	80
Gradim kule, i to je posao	81
Posudi mi smajl	82
Zahvale	83
O autorici	84
Impresum	85

TESTED & APPROVED

(Martini P.)

Ne znam što želim reći. Teško je u to vjerovati znajući za moju blagoljublju, ali događa se. Izgubim tekst, pobrkam sinopsise, zaronim malo ispod realnosti, ili iznad, svejedno...

Zapravo sam trebala ići spavati, ovako umorna nakon „divljaštva urbane mladeži“ u petak navečer. Što ćeš, nisam mogla ne napisati ništa noseći cijelo vrijeme taj feeling unutra...

Kažeš da je 1997. bila početak tvojih „opasnih godina“. Moja frendica Ivanka Neprikosnovena baš u to vrijeme imala je običaj reći: „Ja sam samo obična djevojka koja vikendom živi opasno!“ Zlatna izjava, složiti ćeš se?!

Kraj devedesetih u pripadnika nazovi Generacije X. Miješali smo očaj i zanos u nekom jebeno otkačenom futurističkom shakeru. Bilo je dobrih barmena među nama, hmmm. Hepovi, valijumi, lumidoli, mirisalo je na raj, smisao, dekadenciju na kraju stoljeća, preslatko zabranjeno voće koje često nismo znali čekati da sazri. Stabalce iskušenja očerupali smo do korijenja... Svatko je vozio kako je najbolje znao. Oni koji su se preplašili, odmah su iskočili iz sedla.

Sjećam se kad je moja ekipa prvi put probala dop. Moj Zane, moj najbolji frend, mali prikriveni destruktivac i senzibilac mog ranga, ležao je doma na kućnoj njezi. Pokupio je mononukleozu po „mondenim“ splitskim kafićima. Jednu večer u stopu se sorio od votke, završio na ispumpavanju i dan poslije zalegao. Dok je on doma vidao rane, ja sam diplila vani s našim curama i sve je bilo u redu dok jednog dana neko nije rekao ključnu rečenicu: „Ima 'ko karticu za slagat lajne?“ Otišli smo iza sv. Duje, Ivana je složila crte na osobnoj i cure su vukle dop prvi put u životu... Ja sam jedina odbila i bilo mi je na čudan način neugodno dok smo, odmah nakon toga, pičile onin malin šporkim uličicama prema Tri volta, kulturnoj rupetini gdje smo se okupljali mi, ekipa s Peristila.

Teško je sjetiti se svih tih nenadjeivo originalnih epizoda, sve hipnotičke seanse ne bi nam pomogle da sastavimo taj vražji puzzle kada ponekad u stanju između sna i jave uspijemo pokrenuti mehanizam sjećanja...

Na tisuće moždanih stanica spržili smo veselo i prpošno. Doručak u krevetu, jutarnji joint i kava brisali su svaku jučerašnju brazdu.

Tebe sam, Martina, sretala u pravilu uvijek kada bi pala noć na Zagreb-grad. U stanu u Palmi uvijek je bilo oskudno svjetlo, poznavala sam te „do jaja“, ali nikad te nisam zaista vidjela na živom svjetlu. I onog dana kada smo se srele na Trgu, zbunjeno sam zurila u tebe, kao da te vidim prvi put. Rekla sam ti: „Nisam znala da imaš tako lijepe oči po danu.“ smijale smo se mojoj spaljenoj asocijaciji, pratila sam te Ilicom, a morala sam u Vlašku, htjela sam te samo još malo gledat... Znam da ćeš ovo što ti ovdje pišem progurati kroz filter svih svojih sumnji, ali jebi ga, znam da se ne možeš otresti „here and now“ traženja... Znam da te se ne može umiriti lijepom stilistikom. Ne bi upalilo da ti bacim u oči stručak krasnorječivih sintagmi, k'o pijesak da te zavaraju i ošamute. Ne, ne... „Ljude se ipak isplati voljeti“, rekla sam ti kada sam nakon nekoliko večeri sjedila s tobom u Palmi. Bila si pissed off, slušali smo Massive Attack i bila si privlačna u svojem djevojačkom gnjevu. Ja sam ti samo malo prkosila i vadila rupčiće nade iz zapečka, htjela sam da samo još malo traje tvoja mala drama u kojoj sam se tako rado našla. Ispričavam se što sam začela malu jutarnju debatu one srijede... „Ne volim baš ljude“ zvučalo je poput „Razuvjeri me, molim te, ako znaš“ ili „Čekaj, pa što sad ona hoće“?! Nešto treće... I don't know... reći ćeš: „Ma daj, mislila sam da si bistrija“, ili na koncu: „Kako znaš što ću uopće reći“... Hmm, ljude se, da ponovim, zaista isplati voljeti. U svojoj banci povjerenja još uvijek ne poslujem s gubicima, to je jedini dokaz koji umijem iščačkati u ovom trenutku svoje egzistencije. Martina, htjela sam ti tada reći: „Drži kurs osmijeha, ne odustaj u tome.“ Znam da zvučim poput fanatične trenerice autogenog treninga, ali pali. Tested And Approved na vlastitoj, ubogoj kožici...

Lijepe oči za po danu, ha!

POSUDI MI SMAJL

Dode tako čovjek s vožnje tramvajem i poželi sjesti i pisati... Polustrgano stanje nije baš zahvalno, ono, ne znam da l' bih prije jela, tuširala se, čitala, masturbirala, motala joint, esemesala. Kao da mi je svejedno, pa se premišljam, tražim znakove. Neodlučnost i beskrajno vaganjeeee. Ma da, utonula sam u san. Sanjam da mi Brian Molko donosi jorkširski puding u krevet, nakloni se, objesi gitaru oko ramena i zapraši nešto lagano, sjetno, berićetno...

Pa sam negdje na pješčanoj plaži, sjeverno od Lisabona, gledam ocean i tražim curku koju sam tu negdje izgubila. Željna sam je. Na trenutke ne znam je li to san, java, fucking reality show kakve daju na teveu... Ona se pojavi, ja se trudim i pričam nešto da je osvojim, zadržim, da mi opet ne klizne u neki tuđi kadar. Radim sve što sam radila dok smo se poznavale prije nego što je otputovala i ostavila me samu početkom jednog zagrebačkog proljeća...

...koje je mirisalo na tugu što je puštam da ode i radost što su nam se putevi ukrstili. A mogli smo zauvijek *chillati* po samotnim zagrebačkim bircevima i ne sresti se nikada, pa ni za šankom.. Nju ja čekam, u sebi stišavam bure... U bistra velegradska podneva na ulici me u lice zapljusne njen smijeh. Svaku srećicu dana podijelim s njom. I nastavljam se smješcati, sa sluškama na ušima, mora da izgledam freaky, priznajem.

Mogla bi mi posuditi smajl, neki čisto da imam ak' ono baš zagusti. Brijem da mi dobro stoji i da ću ga nositi časno i s punom odgovornošću.

NJENE PJESME, NJENI SNOVI

Lud sam san usnula neku noć, pred dva dana, mislim. Sjedim s nekim ljudima, u turskom sjedu – da preciziram, i nešto smo pričali o emotivnom životu, tako mi sjećanje kaže. A najviše pamtim dio kad ja u trenutku glasno kažem: „onaj tko misli da je ljubav matematika – neka istupi iz kruga!?” I u tom trenutku, k'o za vruga, k'o u skeču – iz kruga izlaze svi i ostajem sama. Uf! Davno nešto tako ludo, filmski, filozofski nisam sanjala.

Sanjam i dalje, intenzivno. Neku muziku, okupljanje u borovoj šumici. Spika, pijemo vino, pričam s Jakšom Kriletićem o glazbi i nekim životnim gluparijama. Tu se, poput hrvatskih manekenki, pretenciozno prešetavaju neke moje bodulske figure i mjesta: ide Umjetnica, ona je podrijetlom Korčulanka i moja velika ljubav, rodbina, moj dragi i ludi rođak s nekim svojim minijaturnim jointom koji mi nikako ne dodaje za cijelog sna. Tu je i želja da tebe, Mala, dovedem na otok koji si ti živo i šareno sanjala. Ipak, Kriletić, dugokosi mladi hedonist, jedan od najfeš hrvatskih saksofonista u ovom (strašnom) času naše rock-scene, glavni je protagonist tog sna i kroz njega, on je medij, you know, kroz njega se sve objavljuje. Sve što je važno i što caruje mojim životom. Uh, kakva laskava uloga za Jakšu...

CINIZMA DAJ NAM, GOSPODINE!

Subota navečer je i netko me zove da idemo u Global.

Oblačim se, ne dvojim oko odluke da se obučem najbrže što mogu.

...u tome trenu k'o da se spustim s periskopom u dubine... pa imam što i vidjeti... znaš već sve, prijatelju, sestro, brate... same old story... dekadencija, nezasićenost i bijeda, što je s osobitom obiješću na usnama znala reći moja bivša... ufff...

Ipak se sve nešto ljigavo sporo, s osmejkom k'o lignja lešo spremam piti, plesati i zavoditi djevojke. Cinizam me nije uspio privezati za kućno ognjište, pa se oblačim, najbolje što znam, za brlog u kojem se tjelasaju gayevi... uglavnom muški... piči mjuza iz kasnih osamdesetih, meni pila na ramenu umjesto kamere i zamišljam kako preuređujem šank i DJ-pult; u umjetničkom smislu, naravno... to je to, bejbe... seljačija je svugdje, pa se i ovdje s naročitim žarom zavukla i partija do jaja...

Slušam sve te hitove iz osamdesetih i devedesetih, i imam osjećaj da sam iščašila zglobove svakih pet minuta. Napijem se, onako s guštom da pobacam kockice makar u svojoj glavi, pa da mi konačno bude jasno zašto sam ovdje... Taj dragi, pijani, cinični mood će me spasiti, nadam se, onako utopljenički...

NA KRILIMA ŽIVČANOG LEPTIRA

Danas sam opet morala istjerivati pravdu, naganjati se s trulim kapitalistima u liku klimakteričnih baba koje u svom vlasništvu drže neke čitane ženske revije. Za koje ja šljakam da bih preživjela, dok ne položim svoju mladost na panj da je u paramparčad sasjekađu ove gorespomenute, gvalje od celulita i neuslišenih djevojačkih snova koje od straha nisu mogle niti odškrinuti, pa sada škrguću zubima u nemoći...

Drama na ulici Savskoj, a ja još blago naduvana od večeri prije, al' to ne berem i odjednom, na krilima živčanog leptira u kojeg se pretvorila cjelokupna atmosfera koju udišemo – postajem glavni protagonist. A sušičava direktorica ženske revije za koju sam radila mjesecima tvrdi kako će se prema meni i dalje ponašati kao prema bivšem suradniku te da sam lijeno i nesposobno stvorenje koje bi najradije bacila kroz prozor.

Kad dođem kući, odjebavam sve te misli iz glave, odlučujem se za muzičku detoksikaciju. Frajerski skidam košulju i potkošulju, vitlam grudnjak broj tri na drugi kraj sobe. Slušam Pixiese live i mislim kako je zapravo sve ostalo isto u meni, od prvog trenutka kada sam čula „Here Comes Your Man“ u nekom splitskom stanu '89, na jednom od najsladših maloljetničkih tuluma ekipe splitskih darkera i pankera, koji su u našem slatkom raju Dalmacije živjeli zajedno u savršenom skladu i simbiozi, k'o moruzgva i rak samac. Novovalne brijačine poslije presiječem s malo Doorsa s off programa, „Blue Sunday“ s koncerta u L.A.-u i neki čudesni jazzy tripić u nepoznato...

Danas mi je zapravo dobar dan, proživljen do jaja, jedan od onih kad imam strpljenja poslušati „Roadhouse Blues“ i uživati do zadnje sekunde tog, inače za mene trivijalnog broja.

PREKO KRBAVSKOG POLJA

Da se volim voziti tramvajem, to je već postalo jasno i najobičnijem spavaču među čitačima ovog tekstuljka. E pa jednog lijepog jutra (koje, by the way, samo rijetki tako nevino zovu jutrom) vozim se trinaesticom Vukovarskom na posao. Negdje oko Lisinskog ulaze majka i dijete, ja se rezignirano držim za rukohvat i pomalo posrćem dok tramvaj poskakuje k'o preko Krbavskog polja, frajer od vozača se zaustavlja na stanici, na vratima gospođa s djetetom. Privukao me jedan božanstven detalj, ma što detalj, čista luda koincidencija na koju sam ja nabacala svu silu asocijacija da se od brijega ne vidje polje... Dekica pljunuta onakva kakvu sam imala k'o dijete i jedna od rijetkih stvari koje su preživjele do danas sva ona seljakanja i moju „misiju primicanja sjeveru“. Oker boje s bijelim zvjezdicama koje se tako raščupane u materijalu čine k'o zvijezde na nekom nebu djetinjstva. Svoju zvjezdanu prostirku i danas imam sa sobom... Brižljivo je perem, krpam, održavam privid tog djetinjstva s kojim se dramatično godinama opraštam.

MAJČINSTVO

Svugdje o njemu nalazim svjedočanstva. U ženskim revijama poznate persone govore kako je je ono vrhunac našeg životnog poslanja koje je pred njima, kao iz kutije s oprugom, iskočilo tek onda kada se malo biće pojavilo zamrljano slinom i krvlju iz uterusa.

Postajem mizantropica. Svi su mi „off“. Dođe mi da usred razgovora zgrabim virtualni daljinac i stavim ih na „mute“. Tu i tamo neki „search“, pa održavanje pažnje i slavlje što se dogodio „tune in“.

Očekivana rezignacija mlade intelektualke na pragu 30-ih. Čangrizavost uzgajana od najranijih dana morala se isplatiti. Puno mračnjačkih bendova i literature. Tako sam strpljivo i predano u svoju psihu ugrađivala mazohističku spravicu, pa se sad čudom čudim što mu ne uspijevam napipat korijenje. Kopam rukama, u klečećoj pozi, u noktima mi blato, pratim liniju te stabljike koju u izvrnutom sustavu svojih vrijednosti smatram svetom biljkom. Uvjerena da je moj kovčeg crnjaka vredniji od Njihovog turiranja po glatkoj površini. Bahata nadutost, a sad u Isusovoj dobi tražim recept za životno zdravlje. Kako naivno...

OTKUD MI TAKVE LAJNE

Sve te kamikaza-sudbine koje nalazim slične svojoj negdje vani već postoje. U životima drugih koje srećem rijetko, a kada se to i dogodi, može se potrefiti zabravljeno čulo prepoznavanja i ja za milimetar promašujem srodnu dušu – ljudova s istim ili sličnim ugradbenim aparatom za mazohizam i autodestrukciju s primjesama lirskog i sjete.

„Nisi jedinstvena, draga moja, ne zavaravaj se unikatnošću“, govorim si. Može mi se na prvi pogled činiti da sam cvjetić niknuo na spaljenoj makiji, ali samo par koraka dalje raste isto takvo bilje. Da onako „na prvu“ nije jasno otkuda takve lajne meni koja se nuždom krećem u svijetu kvazielite kojoj je domet odgristi svoj zalogaj medijskog kolača i žvakati ga i prežvakavati dok god mu se sasvim ne izgubi okus. Teško održavam ravnotežu između vlastitog diletantizma i slatkih plodova kreativnosti koji mi se s vremena na vrijeme nađu u njedrima.

Čitam ulomke *Rio bara* Ivane Sajko i kinjim se svesrdno si govoreći: „Vidiš li je, čuješ li ritam njenih misli?“ Pitam se od kakvog sam materijala građena i je li nam se negdje dodiruju frekvencije. Ona sigurno nema prhut i masne naslage na bedrima. Da se zaključiti po poledini knjige. Sva je vižljasta i koštunjava. I disciplinirana, dragi moji! Kad sjedne za tastaturu, ne diže se svakih deset minuta, dok meni pred praznim word dokumentom misli lete neposlušno i divlje. Igraš fliper sa svojim mislima, poput živčanog kauboja sam kojem je netko pred šankom ispred nosa maznuo plavušu u zategnutim levisicama u kojima su bez greške spakirani njeni obli guzovi.

Okrećem stranice na kalendaru. Evo, već debla američkih cedrova prekrivena snijegom krase sliku u mjesecu prosincu. Moram se manit manitanja za ljubavlju. Ta precijenjena pizdarija uzela mi je već dovoljno dana života, iscijedila stotine litara suza, dok god se krčag boli nije ispraznio.

I večeras sam plakala zbog ljubavi dugo. Navučem se na tu porciju gnjeckavih osjećaja i cvilim k'o mali pas ako mi ih odjednom odluče uskratiti. Radije popij aspirin i bavi se nečim korisnim, draga moja.

SESTRE I BRAĆO!

Ležim na leđima, ruke mi pod glavom, zurim kroz milimetarski procjep među škurama. Vidi se oblačno nebo i grane stabla što se miču u ritmu vjetra. Ne mogu vjerovat da noć počinje padati već prije pet popodne. Oduvijek se čudim tim sasvim običnim i prostim prirodnim mijenama.

Večeras će zima malko podsjetit na svoje kalendarske navade. Čula sam na vijestima i grijanje raspalila „na svu aštru“. Na televiziji Veljko Barbieri plete svoju ugodnu priču o „Jelovnicima izgubljenog vremena“. Puna su mi usta vode, a ručala sam prije sat vremena. Malo mi bude lakše kad krene sparivat grožđice, med i svinjetinu iz Apicijeve kuharice. Progresivna jesam, gastronomski radoznala – ta sam, ali suho voće s prasicom baš ne bih...

Nakon dobrog barbe Barbierija, koji bi skuvao i susjedovog goluba ljubimca na venecijanski, ide Saša Šekoranja sa svojim cvjetnim bulažnjama i glasićem dostojnim jednog cvjetoljupca. (O, eto ti integracije, Sveti Dorino, viteže od Manche...) Mislim si kako televizijski program u ovoj našoj zabiti baš dobro gazi stopama tipičnog pučanina. Za mene i meni slične sve su emisije oko ponoći. Kad pošten svijet spava i djeca su na sigurnom, tada je vrijeme za nas obožavatelje natprirodnog, pop-kulture, multimedije, vizualnih komunikacija... Za alter bratiju i indie snobove čiji su omiljeni CD-i „B strane i rariteti“.

Nisam se uklapala, jebi ga, ni prije petnaest godina, kad bi mater išla sa mnom u grad da mi kupi novu robu za jesen kad počne škola. Bez najava moja bi draga majka, razdragana i puna optimizma, ušla u dućan s nekom pičkastom (čitaj, ženstvenom) robicom i zgrabila strukiranu košuljicu i vešticu za svoje dite. Nije išlo, znala je ona negdje duboko u sebi tu strašnu istinu – da to prokleta dite oće sve naopako. „Ajde, molim te, samo probaj, meni za ljubav“, molila je ispod glasa, a ja, što ćeš, krenem na maškaradu u kabinu, umrem od smija i užasa istovremeno, namjestim gadljivu „nema šanse majko“ facu i izađem van.

Zato sad hladnih nogu i sjebane cirkulacije ležim u krevetu u iznajmljenom stanu, s 32 godine u osobnoj i 23 u srcu, i kusam svoje buntovništvo zalogaj po zalogaj. Krevet samo glumi krevet kao u niskobudžetnom filmu B-produkcije. To je postariji kauč kojemu se još solidno drže opruge.

„Imaš li koga“, pita me moja moja zabrinuta mati u telefonsku slušalicu jednom u tri mjeseca, kao po nekakvom bizarnom materinskom ciklusu. Nije menstrualni, ali krv

svejednako curi na sve strane dok ja staloženo improviziram k'o najlažljiviji političar u kontakt-emisiji subotom ujutro. Kažem: „Ma ima nešto, ali još nije ozbiljno, mama.“

Jednog ljeta, pred skoro milijun godina, dok sam još bila na faksu, izmislila sam nekog Stjepana. Moja tadašnja ljubav poslala mi je razglednicu s ljetovanja na kojoj je napisala: „Puno pozdrava od Stjepana iz Dubrovnika“. Bilo je jako efektno i danima nakon toga živjela sam s majkom u posebnom skladu. Stalno me poslije pitala o Stjepanu: pa gdje radi, koliko ima godina, koliko smo skupa. Isprva je bio gušt lagati. Proživljavala bih i sama izmišljene detalje onako virtualno, pričajući, na trenutke bih povjerovala da stvarno imam dečka, da se ja i fantomski Stjepan nalazimo i actually hodamo...

Sve su te verbalne vratolomije iza mene, preostaje mi sve manje prostora za žongliranje, teren je sve manji, utakmica sve kraća, a sudačke nadoknade kao da i nema. Teče 90. minuta, noge ne slušaju i sudac me pušta da završim posljednji napad. Tako se osjećam, da. Zato što ću joj skoro, vrlo skoro morat objašnjavati zašto se ne udajem i nemam jutarnje mučnine. Što mislim sa svojim životom u 50-oj?

Hoće sve najbolje svome djetetu. Da negdje zbavim stan, muža i jednu malu „smišnicu“ da joj rodim. Preteško mi je to. Držim tu molbu zaključanu daleko od sebe, ali ipak me dohvati negdje oko ponoći nakon misaonih drama na Drugom programu HRT-a. Poslije dugo u noć smišljam rješenja, izlaze iz te zamršene matematičke operacije. Sebi sam dužna završiti ovu pripovijest, ispričati priču, s minimumom literarne discipline. Lezbijska literatura? Nisam sigurna. Počast Generaciji X, pa da, malko. Ali ipak najviše osobna priča, bez bježanja u zagrljaj klanova. Što će mi braća i sestre s kojekakvim savjetima o integraciji? Moja ljubav je moja stvar i odjebite!

Živjeti ispravno. Dogurati dalje od ponedjeljka navečer s odlukama. O.K., uspjela sam i više od toga. Kritično vrijeme prevrata je petak popodne, kada mi se misli dignu na oružje i izazovu revoluciju, događanje naroda.

Al' o tome na nekom drugom mjestu, na nekoj drugoj stranici...

LEZBE

Upoznala sam neke nove mlade i friške curke koje vole curke u naponu snage. Voljela bih da su moja slika i prilika u 20-ima, ali „sorry but jebi ga“, totalno naopačke. Briju na sport, tonusi mišića su im jebeni zakon, a mozgom im kruže beskrajne doze kisika. Skušim to na prvom zajedničkom druženju, igramo društvene igre i one kopčaju k'o djeca ruskih genetičara. A ja sa svojom šačicom mukom ušteđenih moždanih stanica visim stalno na rubu ispadanja i osjećam se glupa k'o noć.

Mala ih je upoznala na treninzima, poslije dovukla i mene. Svidjele su mi se, totalno su nevine u svojim djevojačkim igricama „tko će kome ukrasti curu i ljubiti je na tulumu“.

Sve želimo izgledati kao neki feminizirani, bolećivi James Dean. Spoznajem to dok gledam fotke s nekog izleta. Natječemo se tko će u sportskim dućanima naći što zajebaniju Adidas majicu u kojoj možemo izgledati poput nesigurnog germanskog dječaka. Neke od nas pretjeruju s piercizima i svim tim metalnim pizdarijama. Izgledamo k'o božićno drvce u *Zvezdanim stazama*.

Ne volimo riječ lezbe. Ružno nam zvuči. Kao da smo nešto skrivile ili, ne daj Bože, same izabrale svoj križ. Volimo reći da smo gay. To nam lijepo i slatko zvuči, izdvaja nas iz gomile, daje nam draž posebnosti. Veže nas smisao za humor i dešperatna želja za slobodnim voljenjem. To je puno. Ona specifična osjetilnost skrivena ispod naslaga muškobanjastih manira i zidina umjetno sazidane sigurnosti. Ponekad sasvim lijepo oponašamo muškarce, ponekad je to fakat fora. Ponekad i to dopizdi. Hoćeš bit dama u pičku materinu, da ti netko konačno otvara vrata, da ti nose tople sendviče na pauzi, izvlače stolicu, drže jaknu na izlasku iz kafića... A može i ona preuzeti te aktivnosti i biti tvoj mušketir. To je igra za obje i može biti prokleta nježna i mazna.

Ima ta naša seksualna vjeroispovijest i neke draži – sida je rijetka, rjeđa nego kod hetero ljudi. A i spolne bolesti su rijetke, važno je samo da partnerica dobro opere ruke toplom vodom i Safeguardom, ha-ha... Da ne bismo pokupile neke gljivice, ne daj Bože.

U lovu na mužjaka popušila sam već u prvom eliminacijskom krugu, kad su se u mojim ranim 20-ima dijelili muževi s plodnim spermijima, nazovi emancipirani art indie o yeah ugođeni intelektualci – mamini i tatini sineki koji kad se napiju, žele samo jebat, a kad im treba porubit traperice, onda ih nose doma mami. Svi su oni bili raspoloživi u ono vrijeme, samo je

trebalo izvjesit ponudu...

Frajeri koji vole da su u centru pažnje i da baš oni imaju najljepšu majicu s natpisom alter punk rock ska electro benda. Zajebani su ako ujutro nema friškog kruha za doručak, ritaju se kad vide pileću kožicu u piletini s čilijem koju sam spremila za nedjeljni lounge.

Nije mi bilo do toga. Htjela sam sama odlučivat o svemu što činim. A opet – bila sam tužna kad bih predugo bila sama. Htjela sam dijeliti ponekad sve te prizore s nekim, ljubiti je pod poplunom dok spava, tegliti zajedno vrećice pune povrća s placca, dodavati joj joint dok vani pada suton... Biti ona odgovorna druga polovica koja pazi da se rublje na vrijeme osuši, da skuham nešto lijepo i da mi usne budu mekane...

SRETAN MI BIJEG!

Zaboravljam što sam nekad bila, čučim u glibu novinarstva novog doba i pišem tekst za tekstom. Darujem si isprike da ne mogu pisati zaozbiljno dok mi tastatura prečesto radi za golu egzistenciju. Više ne proizvodim, samo prevodim, žedne preko vode, širim dalje glupost, iz ruke u ruku, pišem pizdarije koje mi nikogovići puni važnosti i sebe samih seru u diktafon. Ja se bavim dokurčavanjem njihovih praznih misli, reproduciram, meljem i miksam. Veliki sam jalovi mikser koji pripravlja kašice za smetenu djecu u tranziciji. Bljutave, ali lijepo dekorirane sračkice... Show business je moja šuma i planina. Izgubljena sam u njima k'o Grof Monte Cristo. Čekam da prođe neki brod, da ugledam spasitelje. Danju i noću gori vatra u mom brlogu. Da me spaze, da ne prođu mimo. Mislim si, što ako netko prođe dok spavam, noću, a ja se probudim s nekim nejasnim osjećajem da se dogodilo nešto što nikad neću saznati...

Mobilni zvoni već od devet ujutro. Zovu me, nude mi intervju s ovim ili onim tipovima, bendovima, pjevačicama, bivšim muzičarima kojima je usfalilo love, bogatim bivšim muzičarima kojima je usfalilo slave, svakom nešto fali, nekome mira, nekom erekcija, a jebi ga, prijatelju...

Svi hoće lajati u diktafon, to im je fora, i baš ih pali. Čim ispljunu nešto što konačno razvaljuje, kažu: „Ugasi to, reći ću ti nešto off record.“ Ma boli me kurac za to, mislim si, daj budi faca, a ne ameba koja sve nudi ispod žita, pa izvoli reć što imaš, braco. Seru o svojim aspiracijama, inspiracijama, zapravo pojma nemaju i tek krađu neke tuđe, lijepo upakirane riječi koje su već negdje pročitali. Na kraju žele i autorizaciju. „Mrš u pičku materinu“, mislim i čujem se kako sva mila i svilena govorim: „Nema problema, samo mi recite svoju mejl adresu, pa šaljem čim skinem.“

Laka konjica je to za mene. Da samo prdnem – otpuhala bih ih do Velike Gorice. Pa nek' se zajebavaju po Turopolju, nek' beru šparoge k'o Zdenka iz Ripperovog astronautskog hita.

Najviše volim kad mi na odlasku doma u tramvaju počne vibrirati mob i masirati guzicu u zadnjem džepu. Izvučem ga, javim se nevoljkim glasom, a tamo se ušećerani glasić uljudno predstavlja i poziva me da dođem na promociju najnovije parne pegle koju će, eto čuda, promovirati Marija Cvitanović u sklopu akcije „Budi savršena svaki dan“. Ne mogu vjerovat što mi žena priča, kažem „nisam sigurna hoću li stići“ i mislim si jebote, zar je peglanje opet

u modi, najebali smo svi mi koji već godinama radosno kupujemo krpice od zgužvanih materijala. I sad će nam Marija, fudbalerska skvo, totalno pomrsiti račune.

Ima ih koje volim, nije sve sivo, dobro, O.K. Ponekad mislim da sam zbog njih tu gdje jesam, ili zbog muzike koju ne mogu istisnut iz kostiju otkad postojim. Fakat tu i tamo izroni netko čija me brija ostavi bez teksta i sjeti svega lijepoga u ovom poslu. Poslu?!

Pokušavam se ovih dana čuti s Pjevačicom. Ona je moja vokalna miljenica, odavno sam već primijetila da njen glas ima „ono nešto“ – što me posebno nadahnjuje. Nije imala previše sreće sa skladateljima svojih pjesama i to me nekako rajcalo – uvijek je ostajalo ono iščekivanje velikog koje tek mora doći, pjesama koje ju čekaju. Nisu te harme bile loše, bilo je nekoliko sjajnih pjesama.

Enivej, pjevačica i ja vodile smo luckaste razgovore o svemu i svačemu, uglavnom se zajebavajući na račun moje i njezine estradne svakodnevice.

Zvala me jutros urednica. Kaže: „Zavrti neku priču da imam što prijaviti na kolegiju Glavnome.“ S gađenjem se okrećem prema zidu i mislim što sam ja, jebote, postala malo-pomalo, člančić po člančić. Onda utrpam neku polupričicu, jer nemam mašte da zaorem brazdu i zabrijem duboko u svijet razvoda, ljubavi, mržnje i čarki „poznatih“.

U lovu na poznate, legendarnim sačekušama, sjedim i smrzavam se s drugim pokapateljima svojih snova, sa svojim kolegama iz tjednih revija („nismo mi žuti, čisti lifestyle“) i dnevnih novinica koje uglavnom završavaju kao podložak za čišćenje krumpira i ukrasni papir za menstrualnom krvlju natopljen uložak. Roba široke potrošnje – kruh, salama, kava i dobar trač...

Sretan mi bijeg!

U KURCU S PREDUMIŠLJAJEM

Danas sam sjedila u redakciji i cijeli dan primala pozive na evente koje imam običi u danima koji slijede. Da zajednica bude zajapurena i zadovoljna. Vidiš ti to kako se udala mala Majolijeva, ma koliko cvijeća, koliko lipog svita u dizajnerskim veštama i veštima... Jet set se udaje i ženi, ja bilježim i statiram, ladim bubrege na hladnom kamenu... Nikad se neću izvuć odavde, mislim si, ovo je vrtlog koji te samo usisa k'o nekakva bijesna pumpa za čišćenje kakve nude televizijske prodaje na Novoj TV ujutro, kad je program rezerviran za domaćice, neradnike i jebivjete. Piši fenomenološki, migolji među temama, koncentriraj se na društvenu kroniku – savjete koje primam šapćem sama sebi na povratku kući s posla i utvaram si da su oni koji ih daju sto posto u pravu, ljudi fokusirani na prave teme i samu srž stvari. „Mi proizvodimo događaje, treba samo zavrtiti pravu priču u pravom trenutku“, parola je mojih šefova.

„Mala, kako si danas“, pita me Loredana, živa legenda i, kako sama sebe odnedavno naziva, „najstarija žena na svijetu“. Politička novinarka koja se najebala sa svim vlastodršcima od osamdesetih naovamo. Stara škola, provjerene metode, radni stol zatrpan političkim tjednicima, pali se cigareta za cigaretom, iznad tastature joj uvijek dupla kava s mlijekom...

„U kurcu s predumišljajem“, doskočim joj, postižem cilj – biti cool i ne reći ništa. Lukavo skrivam svoje hrpice gnjeva ispod skulirane face. Nekoliko sati poslije izlazim iz velebrne Zgrade preduzeća, kako je od milja po ekavštini zovem. Petak je. I to znam bez razmišljanja samo zbog toga što se kvartom širi miris pržene ribe iz zalogajnica i restorana, kojih ovdje ima mnogo. Miris za koji se moj mozak ne može odlučiti je li ugodan ili sjeban proketo je intenzivan i prati me dobrih petsto metara, sve do Savske gdje konačno gubi bitku s plinovima i otrovima iz auspuha. Gladna sam, ali nema šanse da bih sad uletila u žderačinu s prženim lignjama patagonikama ili polusleđenim, prezasoljenim srdelama. Jede mi se, pače blaguje, riba na žaru, velika ili mala, friška riba s gradela pomazana maslinovim uljem. Riba s roštiljada koje su u ona vremena 80-ih u mom plemenu dolje na jugu bile svakodnevni ritual. Išlo mi je na živce u ono vrijeme to stalno glodanje do ribljih kostura, a danas sanjam o tome i skoro udaram u stup ulične rasvjete. Mrtva trijezna. Nostalgiczna i gladna.

Lassie bi se vratio kući, ali ne sjeća se više gdje je ono bio dom...

SAČEKUŠA

Fotograf i ja sjedimo u rano jutro na stubama prljavog haustora i čekamo da iz zgrade prekoputa izmili Goran Ivanišević. Čuli su da se razvodi. Da ga lijepa žena vara s drugim. Obiteljskim prijateljem. Izlizani scenariji slavnih...

Šest je ujutro i krmeljava se vozim tramvajem, mislim si, jebi ga, bit će sve u redu, izgiljat će ludi tenisač sa svojim koferima negdje oko osam, devet, fotić će „puknut“ par slika iz prikrajka, ja ću upamtiti što je ovaj imao na sebi, koliko je kofera utovario i koje je marke auto. Izlazim iz tramvaja i ulazim u Dalmatinsku. Kad tamo već čuči Krešo na trotoaru s aparatom oko vrata! O.K., čuči čovjek. „Koji kurac radiš, Krešo?“ pitam ga. On se okreće i koncentrirano, ispod glasa govori: „Stani tu i gledaj hoće li neka mačka izaći iza onog auta.“ „Zašto, jebote?“ „Fotkam mačke, što ne kužiš?! Moram nešto radit dok čekam“, on će, k'o da je to najnormalniji način da čovjek utuče vrijeme na sačekuši.

Postoje Poznati, Slavni i Nedodirljivi. Primjeri?

Pa eto, poznata Tatjana Jurić, slavna Severina, a nedodirljiv Richard Gere. Američki pizdek koji je pompozno pun „no pictures“ fora stigao u našu „malu zemljicu za veliki umor“. Da bi nas urednici zajahali i dva mjeseca podbadali mamuzama da trčimo za njim po Žumberku, Sljemenu i kampiramo ispred njegove vile u Remetama. Glupi Amer je vegetarijanac i smrde mu ćevapi po Baščaršiji. Ide mi na kurac Richard. Jer ne zna izaći na tri minute sa seta, otpozirat nam i okrenut se na peti. Tako rade bjelosvjetske face od formata...

„Vegetarijanac je i tvoj ljubljani Morrissey“, kaže mi Mala, na što ću ja njoj: „Nemoj mi sad spominjat Mozza, pas mater, znaš!“ O.K, nemam ništa protiv biljojeda, mnogi su mi frendovi u jednom trenu odgurnuli meso.

DOMOVINSKA PARANOJA

„Nije mi dobro, ne mogu kroz ovu gužvu, kreni sama, uopće nije frka ako ostanem, poslije ću se dovuć do novinarske lože“, rekla sam kolegici, stisnuta u gomili pred ulazom na zapadnu tribinu stadiona na Maksimiru.

Thompsonov je koncert. Najvažniji i najvelebniji na turneji. Moj zadatak je izvještaj od 50 redaka i javljanje večernjem uredniku za kraću verziju. Rulja u crnom dere se neku kolektivnu kakofoniju pjesama u kojoj razaznajem samo ključne riječi: Hrvatska, Srbina, domovina i izdajice.

Pere me jedan sasvim običan, školski primjer napada panike tu među razdrljenim i pijanim ljudima koje u duhu objektivnog izvještavanja mi novinari zovemo „posjetiteljima“. Kolegica me uvjerava da će sve bit u redu, uzima me za ruku i govori: „Ajde, polako ćemo.“ Koma. Moram je razočarat. Nema šanse da se sad uvučem još dublje u ralje ove drukerske beštije koja prijeti da me, znajući za moje ljevičarstvo, s guštom proguta. Govorim to Tanji, ona malo oklijeva pa odustaje i sama. Ostajemo zajedno čekati rasplet. U šarenoj, civilnoj obleki među svima njima osjećamo se k'o turistkinje iz Švabije zalutale s Love Paradea. Sram me moje slabosti pred njom. Mlađa je od mene pun kurac, ali se ne boji nikoga. Hipnotizirana gomila ne posustaje. Ja razmišljam o svojoj fobiji i samoj se sebi opravdavam. Teoretiziram o čemu se tu radi. Najgore je što nemam ni jednog izlaza kroz gužvu koja me okružuje. Stiskajući vrtlog tjelesa i koža svuda oko mene. Nigdje ni jedne pukotine u koju mogu položiti živce.

„Si dobro?“ pita me Tanja, i vidim da se trudi da ne izgleda začuđeno. Uspijeva joj i fakat sam joj zahvalna. Kažem: „To je samo mali napad panike, proći će.“

Čekamo i čekamo, već sam se malo smirila, ali ne posustajem u silnoj želji da otkažu ovaj koncert. Šaljem crnu i bijelu magiju usporedno. Mislim je li to uopće moguće u svijetu voodoo tehnika, ali nastavljam. Kiša pada i dalje, natapa i hladi lude glave. U neko doba dolazi netko služben i govori nam da je koncert otkazan zbog kiše, a ja zahvaljujem nebesima na vrhunskom pogotku u malu uzjebanu zemljicu na Globusu. Bog je to popodne opet igrao pikado na Zemlju sa svojom svitom gore, čuo me i odlučio ciljati. Baš u onu malu zemlju u obliku kiflice. „Dobili smo otamo neke pritužbe“, rekoše mu iz logistike, i on ne budi lijen zaškilji, nacilja i fakat pogodi.

Na nebesima se prolomio Bogovski aplauz, a u pogođenoj zemljici vel'ko razočaranje.

BRIJUNSKI TRANSKRIPTI

„Ljudi, naježila sam se“, vikne Legenda. Cijelo jutro sjedi pogleda zalijepljena za desktop i čita Brijunske transkripte. Meni puca kurac za Brijunske transkripte i teško mi ide spoznaja da je ta stvar nešto važno za našu stvarnost sada, ovdje ili pak sutra.

Surfam po glazbenim siteovima i educiram se o novom američkom gothic rock valu.

Legenda skače sa sjedalice, dolazi k meni sa svoja dva papira i pita me: „Molim te, reci mi je li ja dobro vidim“, mada znam da je dobro vidjela. Naočale su joj onako profesorski spale na nos, ali ne prestaje k'o djevojčica skakutat po našem oboru u redakciji. Još uvijek je naježena i sva je van sebe. „Je l' piše Djevičanski otoci, Vicham's Cay 1? Jelda da je to? Uf, ljudi, razumite me, nemojte mi reć da se niste ovako osjećali“, više na sav glas. Usplahirena je totalno i ne zna kud bi od sreće i istraživačkog orgazma. U našu sobu ulazi konobar iz kafića u prizemlju, gledam ga, frajeru ništa nije jasno. Uzima dvije prazne šalice koje je netko zaboravio i briše van sav u čudu.

Šef zove Glavnog i govori mu da je Legenda otkrila jednu vrlo značajnu stvar.

Mislim si, jebote, koga više zanimaju peripetije koje je ova šaćica idiota poput Zagorca i Gotovine kemijala 90-ih, kada su im se gaće punile važnošću i hvalevrijednošću njihovih pothvata za domovinu. Godine kada su jebali najbolje kurve davno su prošle i mi tek sada stižemo do tragova njihovih govana, dobro skorenih, ali znakovitih fekalija, i do tragova novca, kurca i ostalog. Kao to je važno za našu današnjicu.

Odlučim da je dosta posla za danas, nitko me više ne zove od šefova deska, pa se lagano pakiram i brišem kući. Dok se Legendina afera raspliće, ja sam već na izlazu iz zgrade. Stižem doma, kuham oslića na lovački i mislim o političkom novinarstvu i ljudima koji se na to pale. Priličan broj naroda iz večeri u večer s uzbuđenjem i iščekivanjem hvata daljinski i namješta se u fotelji pred dnevnik. Neki gledaju sva tri dnevnika na sve tri televizijske postaje, uspoređuju vijesti. Zabrijavam da sam luda, iščašena eskapistica. Koji je meni kurac? I ja pokušavam bit informirana o svjetskim i domaćim tokovima na političkoj sceni. Ali loši, loši rezultati. Misli mi uvijek lutaju negdje u pizdu materinu, iza komentatorovih leđa, proučavala bih diktafone i mikrofone koji strše pod bradom političara i sugovornika.

Čekam triler poslije deset navečer, seriju o paranormalnom, piče nove reklame za

Karlovačko i Ožujsko.

Opet se ne uklapam, jebem ti...

OČEVI, EH, A DJECA?

I know a girl
A girl called Party, Party Girl
I know she wants more than a party, Party Girl
And she won't tell me her name
Oh no, not me...
U2, Party Girl

Izležavamo se po hodniku korporacije. Crni sintetički tepison me grebe pod guzicom. Čudan materijal, prije pet godina ne bih vjerovala da takvo što može postojati na hodniku redakcije u kojoj radim. Rigam 2-3 kartice ili više slova dnevno za nešto sitno više od prosječne hrvatske plaćice, crkavice naše ljubljene. Gledanje kroz prozor i tolerancija donijeli su mi lijepo govno umotano u senzacionalno aranžiran paketić. Plaćaju nas da lažemo i dorađujemo svijet oko nas, da bajamo i pričamo priče kako nam se digne neka stvar. Ujutro kad otvorimo novine i pročitamo svoj tekst, pomalo nas je sram i htjeli bismo skrenuti negdje taj tok suglasnika i samoglasnika. Mnogi bi bili sretni s takvim poslom, ja sam već zgađena. Zavija mi želudac od hrvatskog medijskog prostora. Buni se probava, prdi mi se, ali iz pijeteta stišćem „vratašca“ svog najnižeg otvora. A prdi cijela zgrada, nemam dokaze, ali uvjerena sam u to. Šopaju nas tustom, škrobastom hranom iz restorana na vrhu zgrade što ga je zakupio neki debil kojemu ne bih voljela bit žena, ali ponekad sam prisiljena bit mušterija.

Neki dan je brokula bila k'o ubrana, jebote. Tvrdi k'o grana jorgovana. Jeste li probali žvakat granu jorgovana, čisto iz prezira prema balkanskoj romantici? E pa probajte, znat ćete o čemu pričam...

Nas dvije izgledamo u najmanju ruku neprilično, izvaljene tu pod njihovim nogama. Kolege, šefovi i namjernici prolaze, gledaju i iz pogleda im viri sažaljenje. Sa mnom je kolegica iz fotosektora, ona je još opuštenija na tom sagu budućnosti...

Odajemo znakove da s nama nešto nije u redu. „Zašto sjedite na podu?“, neki se usuđuju, pa i pitaju. „Ovako mi je udobnije“, ona im mirno odgovara, a ja se čudim njenoj mirnoći i mislim si koji kurac, pitam li ja tebe zašto nosiš roza špangice. Gnjevna sam, al' pravim se

pitoma. Šutim, smješkam se, čekam da pitač uđe u lift i ostavi nas na miru. Ona je cool, čisti zen, da se čovjek nakloni...

Pričamo, razmjenjujemo sličice iz prošlih života, otkrivamo se jedna drugoj, prijateljujemo, revidiramo svoj past tense kako nam u tom trenutku najviše odgovara. Mada smo uvjerene da govorimo istinu, vrag će ga znati kako je sve to zaista bilo.

Djeca smo osebujnih očeva, zaključujem to i govorim ispod glasa, da ne čuju. Gotovo svaka cura koja voli cure imala je neobičnog muškog roditelja. Bekriju, zajebanta, romantičnog luzera, naivca, hedonista. Očevi nam u pravilu nisu burzovni mešetari, zastupnici nacionalističkih stranaka, tajkuni... Uglavnom su bili odsutni u nekom trenutku našeg odrastanja, u nekoj svojoj krizi ovih ili onih godina, identiteta. Sličniji smo njima nego materama, uglavnom. Muško lice nacije nije tako sjeban onda, e pa lijepo, Biliću Branimire i Perkoviću Marko, pogledajte malo oko sebe, jebi ga! Nije sve tako crven-bijeli-plavi, jebi ga!

Nije svako polje hrvatsko suzama natopljeno, ima i nešto sunca što prolazi i obasjava naše lude i dekadentne glave. Smijemo se svemu tome. Ne kužimo da smo potpuno prozirne, mi ranjive djevojke i žene muškobanjastih gesta i manira. Frajerskih, oprostite! Netko je morao biti muškarac u kući, a i voljele smo imitirati onog kojeg smo najviše voljele.

Zato smo malo grube u prvom kontaktu, ali poslije, hej, brate... Tko je preživio, pričao je.

Majke smo voljele, ali one su bile negdje daleko, u vječnom raskoraku s nama, ispod križa, u Bogu, miru ili nekoj svojoj doktrini svagdanjoj. Ne znam što bi dale da nas vide u bijeloj vjenčnici pored Njega. S lagano zaobljenim trbuščićem, uff, puste sanje.

Zato danas sjedimo na korporacijskom tepisonu dok šapućemo o tome tko smo.

„I entered nothing and nothing entered me...“, kaže Morrissey, i tako nekako je i meni sad. Želim voljeti Nju koju odaberem i želim da svi znaju. Biram nju, rock and roll i ekologiju, želim da se zna. Glagol „željeti“ koristim u izobilju, pogledam na sat a tamo 1:11. Biblijske su to brojke, a ja sumanuta razmotavam vrijeme i pokušavam se sjetiti svega što sam mislila i osjećala danas oko 3 u korporacijskom hodniku.

Nakon toga odlazimo kućama, svaka u svoju Zajednicu. Zabavljamo se pod parolom Svadbasa „Idemo na ples i svijet je opet mlad...“. Iskupljenje počinje.

Razumijemo se, ispod tih maski glogoće cijeli jedan život. Osjećamo se sektaški, kao u

nekom Fight Clubu, samo bez šaketanja. Nešto nas veže, sretni smo si i važni zbog toga. Zbijamo redove, talasanje subkulture slatko je. O nama pišu opsežne teme u prilogima dnevnih novina, jebem ti, kako smo posebni... Jodie Foster je konačno priznala i prekinula vezu, ej, što bismo dale da je ta priča završila sretnije.

Ispravile bismo sebe da je to moguće i da nam pada na pamet kako. Nebesa šute, pa se ti snađi, drugarice... Ispravi leđa, kupi neki šos ovog ljeta, i kao lezbijska snaša imaš stereotipe koje moraš zadovoljit da bi nešto „težila“ na tržištu, jebi ga. Inače te nema u katalogu. Sama si. Na vjetrometini. I 'ko te jebe, možeš prestat jest meso, trošit vodu, suzdržat se od ljudskih otrova, bit ekološki svjesna i samostalna pojedinka. Možeš jezditi po Cvjetnom, piti peline i kave u KIC-u, možeš bit party girl. Ali trebaš imat snage za stat pred sebe u staklu apoteke ili banke ili T-Mobilea. Samopregnuća nekog ludog, biti jača od najja(j)čeg korporativnog mesinga i čelika.

Izdržati i trajati.

90-E

Deve-deve-deve-deseta – olako baš prolazi, ispod moga prozora, pjevaju
združeni odredi...

Prljavo kazalište, Devedeseta

Ivanka Neprikosnovena mi je došla u posjet. Prvih pola sata manično razgovaramo upadajući jedna drugoj u riječ. Vjerojatno zabavljamo putnike u dvojci u koju sam ugurala staru frendicu nakon što je stigla u Zagreb.

Obukla se pretanko – kratka kožna jaknica, pamučna majica i otvorene proljetne šuzice, a ovdje jesen u kaljačama. Promrzla je, ali sretna, drma je putna euforija. Već smo kod mene doma, ona ne prestaje pričat, a ja je volim takvu i boli me kurac.

Ivanka Neprikosnovena je ljuta desničarka i moja prijateljica. Upoznala sam je prvi dan faksa, znamo se još s prijemnog. Cura je očito brijala na 60-e i to mi se sviđalo, meni grungerici i alternativki hipi fanovi su bili kul.

Pričamo od 90-ima. Trabunjamo, prisjećamo se, marihuana popapala stanice, pa ne ubadamo baš najbolje u detalje. Svatko ima svoju verziju događaja oko koje se naknadno dogovaramo. Nema ostalih svjedoka, nitko ne ulaže prigovor na pogrešne navode, pa pičimo dalje. Tako je to s nama koji smo umjetno podizali serotonin prije deset godina.

Ja razglabam o svom dolasku u njen grad i počinjem se sjećat kako sam bila unezvijerena i splašena onih prvih par dana u listopadu '93.

U Zadar sam stigla baš te ratne jeseni '93, jedva čekajući da se otrgnem s lanca. Lanac je pukao kako samo lanac može pući, bučno i kariku po kariku otkidajući se od matice. Paničarka kakva jesam, bilo je čudno da sam pohitala baš u Zadar. Pobjegla sam da se dočepam slobode. Noć prije odlaska slušala sam neku kompilaciju na svom starom kaziću i u polumraku tresla glavom. Pamtim to kao rijetki izljev nostalgije i ljubavi prema Splitu, gradu u kojem sam odrasla, ali u koji nikad nisam posebno infišavala.

Sa svojom Ramones frizuricom, nesvjesna u što se upuštam, stigla sam u grad koji je bio pod opsadom. Čule su se potmule detonacije, ali u mom tinejdžerskim filmovima zabavljenom

mozgu nije bilo prevelike uzbune na nevolju. Skužila sam da po gradu baš nema ljudi, bilo je jasno i zašto, ali ja sam cijele prve godine života u Zadru mislila da je to grad s malim brojem stanovnika, neusporedivo manjim nego Split. Mjesec po mjesec grad se pred mojim očima mijenjao. Kao da su nadolazile silne migracije, ulice su se punile ljudima, gradski trg i Kalelarga odjednom su oživjeli kao da je u posjet došao neki važan i utjecajan prorok ili vođa i svi su se iz cijele regije sjatili da ga vide. Još se uvijek ispod glasa pričalo o brdu iznad grada s kojeg četnici drže Zadar na oku. Nisam mogla zamisliti da mene četnici drže na oku. Mnogo godina poslije saznala sam da je to bila živa istina koja se meni ukazivala kao strašilo za djecu samo zato da bih preživjela bez paničnog straha za život.

„Sjećam se da sam doma na Bulevaru spavala u trenerci samo da budem spremna na pizdariju“, kaže mi Ivanka i započne vrlo zgodnu teorijicu koja bi krasno figurirala u nekoj rubrici „ljepota i zdravlje“.

„Skužila sam da kad god sam u kurcu, ne presvlačim se navečer u pidžamu, nego legnem u trenerci. To je najbolji znak da ti u životu nešto ne štima“, ona će, i ja se automatski sjetim svojih crnih levisica u kojima sam spavala prvih par noći kad sam stigla u Zadar.

Bilo je spartanski, otrcano i bitnički do boli stanovati u starom Studentskom domu. Nakon prvog pogleda na tuš-kabine većina ljudi je već sutra ujutro nazvala starce s telefonske govornice ispred zgrade i uplakano im ispovjerala strahote koje su vidjeli. Ja nisam ništa govorila svojim, za mene je to bio jebeni apartman u kojem je najprivlačnija bila privatnost koja mi se smiješila. „Nećeš se ti meni tamo razboliti“, govorili su mame i tate ostalima i nakon kraćih obiteljskih vijećanja donosili odluku o premještanju djeteta u iznajmljeni stan. Oni u kojima su čučali mali poduzetnici namirisali su u toj nevolji dugoročno isplativ projekt. Dizali su kredite, otvarali škrinje za crne dane i kupovali jednosobne stančiće svojim malim akademcima koje će jednog dana glatko ucjenjivat dajući im u posjed tu nekretninu pod devizom „kad diplomiraš“, „kad se skrasiš“, „kad postaneš odgovoran“, „kad dođe vrijeme“...

„Pričaš posprdno jer si bila bez love i ljubomorna na one koji su uvijek imali“, govori mi Mala, i ja ne duljim, već odmah priznajem delikt.

Enivej, volim misliti da su u starom domu ostali samo oni najžilaviji, najluđi ili najškrtiji. Nije mi smetao raspad sistema oko mene – fino mi je stajao na boemštinu i punk image koji sam u to doba odlučila izbrusiti do najfinijeg sjaja. Samtene hlače i džempere na riblju kost nosila sam samo za diplomatskih posjeta majci. Inače crne levisice, crna šulja i crno-smeđe cipele

nalik na martensice, jer jebeš anarhista koji ima love za Dr. Martens! U mojoj sobi je bio generalni štab, mjesto okupljanja. Dva puta tjedno priređivali smo pijanke na koje smo uz stalne članove ekipe pozivali po nekoliko novih ljudi. Prvo se pilo tonik-votku ili džin, deralo iz sveg glasa i igralo društvene igre. Onda se još pilo pa puštalo najdraže pjesme po izboru većine: „Verujem - ne verujem“, „Sunny day“, „Mi plešemo“, „Ti si mi u mislima“, „With or Without You“...

Skakali smo i bacali se po izlomljenom parketu sobe u starom domu, svako malo zalili bismo ga dobrom dozom cuge, krpa za sauganje uvijek je bila pri ruci. U neko doba bi nam počeli kucat na vrata mlakonje i štreberi iz drugih soba s pritužbama da smo previše bučni. Neki bi nam se pridružili, ostali bi nakon što su rekli svoje i provirili iza mojih leđa u zabranjenu zonu, zgađeno otpuzali nazad u svoje sobe.

Nakon dvosatne divljaone od uzbuđenja i izmučenog želuca netko bi oteturao povraćat u francuske zahode na našem katu. Jedan po jedan dotrčavali smo pred rupu i isporučivali ćufte i pire iz menze s ukrasima od kupus-salate. Čučavci su dušu dali za povraćanje - ne moraš manijakalno gađat otvor. I oni nespretniji uspiju pogodit metu, a vođeni mlaz je tako divlji i neobuzdan kao da je sunuo iz nekog planinskog potoka koji je u sebi zadržao žestinu i bijes divlje rijeke koja ga je odbila od sise.

Ja bih tada koristila priliku na koju sam satima strpljivo čekala. Ščepala bih kasete sa samo MOJOM glazbom i puštala im „Modro i zeleno“, „Sedam dana“, „Mi menjamo noć za dan“, „Tonemo“, „Here Comes Your Man“, „Velouria“, „Where Is My Mind“... Ekipa zombija oko mene me gledala u stilu „koji joj je kurac, evo konačno je dočekala svojih 5 minuta“, ali nitko nije imao snage dići se i zaustaviti tu moju alter rock slušaonicu. Osjećala sam se kao neka barunica koja maltretira svoje goste nakon svečane večere u sali za razbibrigu u svom mističnom dvorcu. Na njihovim požutjelim facama fino se čitala molitva za tišinom, ali ja sam uživala bit okrutna u tom glazbenom onaniranju koje mi je jeeebeno bilo potrebno nakon svake takve seanse.

Nakon što bismo ispucali i zadnje atome snage i pročistili probavni trakt, ostajali bismo svi spavat u mojoj sobi koja je cijelu noć vonjala po znoju, smrdljivim čarapama, čikovima i špiritu iz nedopijenih čaša žestokoga. Hladna, memljiva jutra i divljački mamurluk budili su u nama želju za obnovom duše i tijela. Trebalo je krenut u potragu za ručkom koji će izmijeniti jedno stanje naše svijesti.

Najagilniji među nama bio je Zdeslav. Glavni kuhar i glavna pričalica cijele postave. Patio je

od cjelovitih obroka, s priložima, salatama, umacima i onim glavnim – dobrim komadom mesa ili ribe. Teleće šnicle nisu u to vrijeme bile česte ni na stolovima srednje klase, a kamoli studentske bagre. Zato bi se Zdeslav laćao mesnih narezaka koji su u donacijama stizali od europskih humanitarnih udruga. Cijela piramida tih limenki bila je naslagana u našem sobnom ormaru/fridgeu. Pohao bi te naše izmaštane šnicle i isfurao ih k'o fine bečke odreske. Za kompletan dojam finog građanskog ručka poslužili bi se Magi instant-umaci u prahu kojim bismo zalijevali pire (jedino on je u ovoj surovoj gastronomskoj priči bio autohtoni hrvatski proizvod). Nisu svi imali probavu koja je mogla svariti španjolske konzerve, pa je bilo i trčkanja u WC nakon par sati zadovoljnog pređenja.

Za mene je Zadar bio prvi korak u slobodu. Bila sam sretna i osjećala sam se kao da sam dobila na lutriji. Prvi put u životu imala sam svoju sobu. O.K., u nju je ponekad svraćala i cimerica koja je vikendom, na moju radost, odlazila u svoju rodnu pripizdinu, ali ipak sam ja bila vladarica tog brloga. Soba broj 8 bila je moja gajba u kojoj sam, kad sam htjela, mogla do mile volje osluškiat kako vjetar tuče škurama o zid zgrade, a komadići žbuke otpadaju na zemlju. Mogla sam se zaključat u sobu, pritajit se i praviti se da me nema. Razočarat sve one koji su to popodne odlučili ubiti par sati dosade izvaljeni kod mene za stolom. To sam ponekad i činila, s posebnim guštom sam koristila džoker „nema me“. Slušala bih kucanje na vratima koje bi sa svakom sekundom postajalo sve živčanije i nastavljala se smiješiti ispod deke s knjigom pjesama Vladimira Vlaisavljevića pod jastukom.

Sloboda je stvarno jebeno osoban pojam.

1999. – godina bombona.

A tako sam se strašno bojala i trtarila. Pazi – fobičarka koja se droksa, ima li ičeg bizarnijeg?! Nemam pojma, ali ja sam uživala k'o prase. Uvijek sam ih rezala napola ili gnječila u prah da ih mogu povući na nos. Dizala bih se uvijek malo-pomalo, da što dulje traju... Trudila bih se ne jesti puno, tek kad bi mi se želudac priljepio za kičmicu, nešto bih gricnula, tek toliko da ne pokvarim želudac.

Umjetnica je bila moj prvi vodič kroz čarobni svijet bezbrojnih tableta, od kojih je svaka imala svoje ime iza kojeg se skrivao novi čudesan feeling.

Sve je počelo kao dogovor koji je po svemu sličio otmici. Nisam znala što mi sprema. Rekla mi je da će te večeri doći po mene malo prije ponoći autom pred zgradu Studentskog doma. Nisam baš bila sigurna u to, prepričavala sam taj dogovor svojoj cimerici Diti dok smo nakon jointa večerale prokulice s vrhnjem. Dok sam započinjala večeru, upala je Umjetnica, sasvim

manično raspoložena, i viknula: „Ajmo!“ odvela me na kolodvor, putem sam se pitala koji kurac, ali nekako sam znala da neću žaliti zbog toga. Na kolodvoru smo čekale nekakav bus iz Zagreba, srala sam kako sam gladna i kako me je odvela prije nego što sam ubila glad. Kupila mi je hamburger i smirila sam se. Uto je stigao bus i njoj su se ludo zasjajale oči. Malo me plašila, ali pljeskavica mi je okupirala sva čula, pa se nisam bunila. Uzela je pošiljku od vozača, ja sam se pravila nezainteresirana, ali pucala sam od znatiželje. Svim sam se srcem nadala da je to droga koju još nisam probala, međutim izgledalo je k'o jebena videokaseta. I bilo je tako, Umjetnica je sjela u kafić, na moje zaprepaštenje izvadila nož kojim je razrezala omot i odmotala Trainspotting. Dvije tablete je, oku jedva vidljivim potezom, gurnula u džep. Otišle smo doma. Ja sam bila uzbuđena k'o mlada pred oltarom, pičile smo prema njenoj zgradi na Bulevaru i ja sam samo htjela reći: „Da, uzimam!“

„Kako se zovu?“ pitala sam je kad smo konačno zaključale vrata stana za sobom.

„Vrhunske su“, otezala je s guštom. „Takve je danas teško nabavit, ali Tamara se stvarno potrudila radi mene.“

„Imaju neke crtarije po sebi, daj da vidim“, moljakala sam, ja živčana pionirka u svijetu sintetskih droga.

„To su ti Dijamant i Ferrari“, pljunula je Umjetnica konačno imena naših tableta i izložila mi kako je ona planirala to moje prvo rokanje kemijom.

Pričala je, a ja sam je pozorno slušala. Malo usrana, da, ali silno zainteresirana za cijelu stvar. Uzela je skalpel i sasvim precizno razrezala obje tablete na savršene polovice. Natočila mi veliku i lijepu, dostojanstvenu čašu vode. Gledala sam u cijeli taj Superobrok i oklijevala nekih dvadeset minuta. Onda sam podigla desnu ruku, strpala po jednu polovicu u usta, zalila s dva gutljaja vode i progutala.

Slatko iščekivanje je počelo. Pratio ga je neki gorak, žuk osjećaj u želucu. Nakon 100 metara čekanja u zasjedi počela sam se otapati. Osjećati kemiju – najprije se pod pazuhom i na stopalima stvorio tanak sloj znoja, godilo mi je, iako nisam znala što se događa. Imala sam osjećaj da mi se niz leđa cijede svi otrovi tijela. Osjećala sam se kao na instant-detoksikaciji, a zapravo je posrijedi bilo nešto sasvim suprotno. Enivej, oslobađala sam se svega suvišnog – krivnje, grižnje savjesti, težine, prejake emotivnosti, taštine i kila pesimizma i depresije. Sva ta gomila strmopizdila se na pod pred mojim nogama.

Divota. Znala sam da mi nije posljednji put. Znala sam da je ovo početak jednog divnog

prijateljstva. Sljedeća dva sata bila su Moja zlatna era. Vrijeme bez gorčine i dna. Samo jebena lakoća postojanja, kreativnosti i čulnosti.

Morala sam se vratit. Zapamtila sam taj put. Trudila sam se i trud je urodio plodom. Jedino to mi je preostajalo, mislila sam. Nisam imala snage ni za što drugo. Što mi je još trebalo?

Histerične žene, sumrak stoljeća, apokaliptične umjetnosti. Odlučila sam kraj 90-ih prespavati u narkotičkom stiskavcu koji mi je tako pasao. Nemojte misliti da se ipak ne sjećam tog vremena. Sve to je do mene stizalo u drvenim buđenjima oko 10:15, kada sam se budila k'o iscijeđena naranča u koktel-baru. I vijesti, i trećesiječanski izbori, probušeni džepovi i socijala...

Samo nisam mogla cijelo vrijeme biti budna. Odlučila sam ne zajebat se kao '91, kada sam bila premlada da bih znala kako pobjeći iz ove balkanske krčme u kojoj su me mnogi plašili, a rijetki izazivali želju za poljupcem i zagrljajem.

Kruna svega bile su Krune! Njih sam najviše voljela, vozile su dugo i jako, pričalo se da u njima ima malo dopa. Nisu bile baš plesni bombon, više vatromet osjećaja i refleksija, skok u sebe. Kad bi mi netko spomenuo da ima Kruna, ja bih se pretvorila u osmijeh i ne bih se odvajala dok ne bih sredila bar jednog. Čista poezija i misaonost Kruna držala me danima. Nakon njih Sunce. Njih je bilo svugdje i nisu uvijek bili isti. Najbolji kad su friški, peru do boli.

Ne jedeš ništa cijelo popodne. Onda negdje oko zalaska sunca (jer ne možeš više čekat da padne noć, a i fora je) pojedeš pola i popiješ par gutljaja vode. Ako je bombon bio dobar – za deset minuta bi mi signalizirala probava, otišla bih srat i uživala za popizdit. Sranje na bombonu je nešto najljepše što sam osjetila u svojoj ubogoj 33-godišnjoj egzistenciji...

I za kraj teorija: postoje ljudi koji imaju junkersku dušu, jednostavno su ovisnička osobnost. Tu sam definiciju često znala čuti iz usta mnogih koji su nekad bili blizu ovisnika ili su to sami bili neko vrijeme. Strašila me ta ideja, da nisam ja jedna od njih, koji zajeb ako jesam...

VELIKA ŠEFICA

Bila je romantična pjesnikinja, ali u duši i tijelu velika šefica. Sitna joj građa u tome nije smetala. Sve svoje mane lako je pretvarala u prednosti. Usput je bila i talentirana, iz dobre i skladne obitelji. Mali književni wunderkind na kojeg smo svi bili proketo ljubomorni.

Legenda (u čiju vjerodostojnost bismo se svi zakleli) kaže da su joj kao srednjoškolci kada bi u svojoj sobi pisala poeziju, starci hodajući na prstima donosili ručak pred vrata sobe, pokucali bi i otišli, da ne smetaju djetetu dok stvara. Nama kojima bi stari ili stara upali u sobu u trenutku zaključenja genijalne rime s molbom da odmah, ali ODMAH! odnesemo smeće i odemo po mlijeko i stolni margarin u samoposlugu, nama je to bio nenadjeviti science fiction. Oduvijek sam bila ljubomorna na nju. Nešto kasnije došli su ljubav i obožavanje, emocije – sestre blizanke. Uvijek sam bila pod nečijim utjecajem. Ona je bila wunderkind, dijete sreće iz dobre splitske familije sa samo jednom mrljom – imali su negdje daleke pretke Srbe i nesretno prezime Popović koje im je ostavio neki daleki predak, ne znajući da će im tim naslijeđem samo zakomplicirati život u 90-ima, u gradu u kojemu su skoro svi stariji muški i mladi dečki otišli u rat sa Srbima.

Za Mariju sam znala još iz Splita, dok smo bile srednjoškolke i dok je ona haračila splitskom literarnom scenom. Proglašavali su je najvećim mladim dalmatinskim pjesničkim talentom, išla je u Drugu jezičnu gimnaziju, nije me poznavala, ali sam zato ja jako dobro znala nju.

Bila je provincijalka, ali se sasvim fino nosila s tim. Vidjelo se to tek po nekim izvanjskim detaljima još koju godinu nakon odlaska na studij u Zadar. Nije prošlo puno i mala se uklopila u sredinu, okupljajući stalno oko sebe koncentrične krugove prijatelja, poznanika, podržavatelja, sekundanata i svih koji su joj se mogli diviti na bilo koji način. Oponente je brzo isključivala iz lanca. A ja sam joj za tih naših šest godina bila najveći obožavatelj i oponent. Voljela me, ali me uvijek podsjećala da je ona komandant broda i da ću s njom samo sjediti na krmi i ploviti u nove Indije...

Ufurala se bila u neku romantičnu priču da sam ja George Sand, a ona Emily Dickinson. Znale smo da je kič, ali nas nije bilo briga. Bez po frke provela je u djelo svoju ideju da ta književna imena nalijepi i na vrata stana u kojem smo živjele nas dvije cimerice.

Bila bih totalna sarkastična svinja da ne pišem o tome kako smo ipak ludo voljele jedna drugu. I meni i njoj bila je to prva ženska ljubav u dekadici naše mladosti. Neću sad bit pizda

pa lagat, O.K.

Bile smo cimerice u velikom dvosobnom stanu na zadnjem katu nebodera na Bulevaru. Dnevna soba nam je bila skoro cijela ostakljena. Vidjelo se na Arbanase, Murter i Ugljan, na glavnu ulicu, kafiće, sve smo imale pod kontrolom. Goste smo uočavale dobrih deset minuta prije nego što bi tek pozvonili na vratima.

Moralo se dogoditi i obje smo to neko vrijeme znale, zrak je dan za danom bio pun elektriciteta i jednom je balon morao puknuti. To popodne sam osjetila da je plaha, ali spremna doći k meni. Na ručku nam je bio studentski kolega Marin. Nas troje jeli smo kotlete na naglo, pili vino i pričali o poeziji i raznim pizdarijama, pokušavajući fascinirati jedni druge. Marin je bio mističan i zanimljiv lik, ali mi smo jedva čekale da se uputi doma. Ona je malo popila, i po tome sam bila sigurna da je to ta večer na koju sam čekala stoljećima.

Poljubac je bio mekan, nadzemaljski, lagan, bestežinski. Ne ono na što sam navikla od Lea i Vibora, muškaraca s kojima sam do tada nešto imala.

Kako se to ljubiti sa ženom, molim te mi reci? Već sam oguglala na to stalno pitanje svojih prijatelja i prijateljica. Godinama odgovaram na to pitanje svaki put serući neku drugu priču jer sam odavno odustala od pokušaja da im objasnim da je skoro sve isto, samo malo nježnije i mekše, uviđavnije...

„A seks? Kako vi dovodite do orgazma jedna drugu?“

Nikako, mislim u sebi, nisam svršila od trećesiječanjske promjene vlasti. „Prstima i s puno mašte, volje i energije“, čujem sebe kako im krotko objašnjavam. K'o da sam na katedri, jebote, a oni mi dovode volonterku da na njoj pokažem lezbijski snošaj.

Taj prvi put ona je vodila stvar. Skidanje majica i hlača, gašenje svjetla svud po stanu. Provjeravanje jesu li vrata stana dvaput zaključana. Bacanje jedna po drugoj. Ekstremni sport ženskog seksa i meni i njoj bio je čista nepoznanica. Činile smo kako smo znale. Ljubila sam je. Bilo je čudno isprva, nekako nježnije i mekše nego s Njima, nije bilo oštre brade da me zašara. Romantična komedija, svila, saten, najmekši pamuk, kadifa, na sve strane nenadjezbiva mekoća i osjetilnost. Kao da sam sa sure hridi propala u perje.

Slušale smo Arsena, on je tada brijala na njega, ja se nisam usudila priznat, ali znala sam

svaki stih. Svirala je „Djevojka iz moga kraja“. Ljubila sam je po grudima, igrala se njenom bradavicom. Nekako se samo nametnulo. Stršilo je i privlačilo me. Ona je ječala od zadovoljstva. Znala sam da sam na dobrom putu. Jako sam se sporo spuštala dolje. Bilo me je strah, eeeeej, ali bilo je toplo, podatno i nekako poznato, ali odakle – pojma nemam. Učila sam od nje, pustila sam je da me pretražuje uzduž i poprijeko, kroz sve moje grude užitka. Bilo je fino, zaronila je prstima dok god me nije zaboljelo, ispreplele smo svoje grmiće i trljale se do besvijesti. Kad smo se umorile, ostale smo ležati u mraku, potpuno pod dojmom užitka i srama, želje za ponovnim stapanjem i želje za bijegom svaka u svoju sobu. Uz poljupce i grljenje ipak smo to i učinile.

„Oćeš ovo pamtit?“ pitala me nakon što smo legle spavat dovikujući se iz sobe u sobu.

„Naravno – jebote!“ viknula sam držeći dlan dolje, stišćući ga i pokušavajući produljit gušt.

Da bi priča imala potrebnu tenziju, ne smijem prešutjeti ni Tomislava – čovjeka s kojim je prohodala nakon što smo ja i ona počele biti jedna drugoj mnogo više od prijateljica. Čudan, ali dojmljiv čovječuljak koji vas pri upoznavanju najprije razljuti do koske pa vas hitrim pokretima ponovno sastavi. Od zahvalnosti i sreće ste izvan sebe i nema druge nego da mu postanete prijatelj ili da mu, kako bi to u jednoj pjesmi rekao već zreli kantautor Petar Grašo, „date srce k'o pecivo na dlanu“.

Tomo je bio psiholog. Tata mata akrobata, manipulator k'o i svaki drugi pripadnik te profesije. Svi su govorili da će njih dvoje trajati jednu sezonu, ali prkosili su im tri pune godine.

Za sve to vrijeme trajale smo i nas dvije. Plakala sam gorko u našem gala dvosobnom stanu kad bi me njih dvoje vikendom ostavili samu i otišli na jedrenje njegovom drvenom brodicom. Prvi trokut u životu padao mi je uglavnom teško. On se pravio da ništa ne zna, ali danas sam potpuno sigurna da je vidio sve ono što smo tako znalački skrivale.

Prolazili su mjeseci i godine. Živjele smo zajedno, s nama je bio i On. Bilo je čarolije u tom trokutu. Ona je s pravom eksperimentirala. Ja sam bila njen slatki pokus sa seksualnošću. Na svašta sam je navela. U krevetu se snalazila fantastično. Spontano je pronalazila nenadjebivo maštovite poze. Zadivljujuće za malu feminu koja je izgledala poput najnevinijeg stvorenja na zemlji.

U ranim godinama pred faks bila je dobra djevojka koja nije pošteno odtulumarila u srednjoj školi. Nakon godinicu ili dvije studentskog života skroz je popizdila. Počela je pit, zaljubila se u ženu, oslobodila buntovnicu u sebi. Svidjelo joj se, uživala je, osjećala se poput nekih svojih literarnih junakinja. Htjela je okusit malo tog života ceste. Proza u trapericama, rekli bi naši profesori na kroatistici. Smatrali smo je jebeno sebeljubivom, ali nismo mogli odoljeti njenom šarmu i izvedbi. Ispunjavali smo joj želje prije negoli bi ih i sama poželjela.

Razdoblje mog života koje je obilježila pamtim poput dugog, slatkog ropstva. Zaljubila sam se i pustila da me nose struje k'o na raftingu. Nisam se opirala, nisam znala kud me sve to vodi. Slijedila sam je u stopu. Nisam imala snage ni želje odupirati se. Bila sam planet u njenom sustavu. Svaki dan iznova nas se desetak nadmetalo za njenu pažnju. Sitnicama, idejama, konceptima, kuhanjem, dodirima, komplimentima... Uloženi trud nije bio jamstvo uspjeha. Ponekad bi pobijedio onaj tko je dao najmanje, nikad nisi znao na čijem će se broju zaustaviti rulet.

PRAONICA RUBLJA, THERION, USPOMENE

Sjedim u praonici rublja. Samoposluživanje, kažu. Nevjerojatno da i toga ima u našem malom gradu na Savi, srednjoevropskoj metropolici u kojoj se provincijalac može ludo zabaviti.

Odlučila sam čekat u prostoriji dok se moja košara bijele robe ne opere na 95. „Bez pretpranja“, zamolila sam dragu gospođu koja je ravnala ovim malim svemirskim brodom koji se sav tresao od brojnih mašina za pranje što su poskakivale vrteći svaka svoj bubanj. Unutra su jedno za drugim ulazili studenti i studentice iz doma koji je bio u blizini. Svatko sa svojom putnom torbom ili divovskim ruksakom u koji bi na brzinu potrпали svoje donje rublje, izraubane ručnike, majice, košulje i traperice za posebne prilike prema kojima su, vidjelo se to po blagom dodiru i pomnijem preslagivanju, gajili poseban respekt.

Ušao je frajer s dugom plavom kosom svezanom u rep, s par videokaseta u ruci. S mukom sam uspjela pročitati sitna slova na naljepnici: Therion, koncert. Jebote, sjetila sam se, pa to je švedski gothic metal bend koji sam nekoć obožavala i koji mi je snimio Belak u Zadru dok sam stanovala u studentskom domu. Belak je bio moj savjetnik za metal muziku, šta ćeš, uvijek sam prakticirala napajat se na izvoru! Pitam se di je sad taj wunderkind koji mi je u mraku na svojoj novoj RX07 Sonyjevoj liniji sa surround zvučnicima puštao mistične Norvežane, dok sam ja u beskraj fantazirala sjedeći na uredno složenom krevetu njegovog cimera.

A naše opasne godine taman su bile u najjačem jeku. Da bi naši starci uštedili što više love, mi smo odlučili živjeti u studentskom domu. Za sto kuna mjesečno dobivali smo vrhunsku zajebanciju, blizinu izvora trave, shita i cuge. Za mene bonkulovićku postojao je samo jedan mali problem koji sam premošćivala s nesmiljenom upornošću. Imali smo samo po jednu zajedničku kuhinju na svakom katu, s jednim štednjakom i sudoperom. I eto ti problema, malo popiješ, malo se napušiš i zgrabi te strašna glad. Meni nije bila ni najmanja frka kužinavat manistru sa šugom, dok mi se u ruci pjenila mala Bavaria.

Tablete nam je sređivao Đivo iz Dubrovnika.

Mjesecima nakon „sređivanja“ s pilsevima saznali smo odakle je nabavljao svoj šareni

asortiman. On i ekipa saznali su da negdje iznad grada postoji napušteno skladište lijekova Crvenog križa u kojem je bilo na hrpe antidepressiva strane proizvodnje. Valiumi, hepovi i male bijele tablete na kojima je bio utisnut natpis Roche. Dodeš u sobu br. 2 kod našeg kućnog ljekarnika i on ti, prema tvojim željama, odabere par komada. Popiješ jednu-dvije uz dvije velike pive i feeling ti je kao da si spržio jedan veliki joint. Važno je da dovoljno strpljivo čekaš. Ne da gledaš na sat svakih dva minuta i nakon dvaest pukneš i odeš opet kucat Divu i srat da te ništa ne puca. On ti da još šačicu šarenih pikula, ti čvakneš još dvije, pa opet čekaš i misliš si koji kuraccccc... Dalje te više nema, jer su se negdje konačno srele ona dva zalutala pilsa s ovima koje si uzela prije po ure i tu ujedinjeni kreću u misiju zaborava tvog mozga. Ti se ne sjećaš sebe, sobe, nikoga i ničega, ni jedne emocije, misli, ni jednog jedinog detalja. Rupa duboka koliko i lonac svemira. Čudno ti samo što je CD kad si se probudila svirao na repeat na jednoj jedinoj pjesmi, „Beginning To see The Light“ Velveta...

Za podsjetnik o tome što se dogodilo sinoć odlazila sam na gornji kat prijateljici Svjetlani.

„Majko Svjetlana, što se jebote desilo?“ viknula bih ulazeći u njenu sobu.

„O, nestašna kćeri Vesna, si to ti. Ne znam kako bih ti rekla, ali jaaako si bila nestašna sinoć“, uspješno mi je Svjetlana glumila majku, dok je prijateljica i cimerica Jelena ponijela titulu njenog sina Milorada.

Bila je mršava, vižljasta, od sto vragova sačinjena cura iz Metkovića. Običavala je govoriti: „Imam jednu želju, da radim u Belju“ (s tim da Belje tada nije bilo ni blizu privatizacije). Voljela je igrati Igre s velikim I, zajebantske alegorije koje su trajale po cijelu godinu. Te smo se sezone igrale Obitelji...

Nakon što bismo se u sobi napušile, otišle bismo u dućan ispod našeg ganc novog Studentskog na Relji nakupovat Bavarije od 8% u limenci od pola litre. Majka Svjetlana bi autoritativno skočila s kreveta u sobi 86 i viknula: „Vesna, Milorade, spremite se, idemo u trgovinu.“ Mi dvije bismo skočile i dale se u trk. Po marketu bismo poslije trčale jedna za drugom s nekim pizdarijskim u rukama, a majka bi nas autoritativno grdila: „Vesna, Milorade, spremite to na mjesto, ne može majka sve to platiti.“ Ljudi bi se okretali i zagledali u nas. Bile smo ponosne kretanke u zakašnjelom pubertetu i bolio nas je kurac.

Ovog sam ljeta sasvim slučajno zalutala na staro mjesto zločina. Tražila sam jednodnevni

smještaj u Zadru, gradu koji sam napustila prije pet godina u potrazi za slobodom? Ljubavlju? stalnim poslom sa stalnom prijavom, mirovinskim i socijalnim? Ne znam, da baš moram, odgovorila bih d) „zbog svega navedenog“.

Rekli su mi da Studentski ljeti iznajmljuje sobe turistima po cijenama hostela. Bila bih platila i petsto kuna samo da opet malo zavirim tamo. Totalka uzbuđena i malo unezvijerena, nisam mogla povjerovat da se vraćam tamo kao gost. Ušla sam u veliko, friško okrečeno predvorje gdje je nekoć stajao cafe-aparat i veliki, dugački radijator na kojemu bismo popodneva i večeri provodili u grupnoj zajebanciji. Pila bi se piva i kapučino iz automata, u mojem slučaju začinjen pivom i s tri pilsa iz Đivinog „Ormarića Hitne pomoći“. Moja mala privatna psihodelija. Kad bih se „sredila“, uhvatili bi me flashevi, miješala bih sve filmove koji bi mi u tom trenu pali na pamet, obična destrukcija, vječna zatelebanost u boemske fačice, popstarove i druge face iz glazbe, književnosti, umjetnosti...

Dakle, uđem ja tamo i naiđem na pravu pravcatu portu kakvu mi za svog vo(l)jevanja nismo mogli ni zamisliti. Tamo neki penzioner, dobar dedica, daje mi ključeve i ja se uputim gore. Nevjerojatno, dobijem drugi kat – sobu 84!!! Malo mi je falilo da se vratim točno na točku svoje najdublje osjetljivosti.

Bila sam udaljena samo metar od našeg brloga i sama sam se sebi čudila kako sam se počela ježiti na uspomene koje su me sustigle čim sam spustila crveni kofer na kotačiće u mali hodnikić sobe 84. Uvukla ključ u bravu, škljocnuo je, i ja sam ušla. Kad sam se raspakirala i ostala sama u staroj sobi, bilo mi je još ljepše i još teže. Skužila sam da k'o Ivice Kičmanović vraćam filmove na te dane. Bilo je potpuno jasno da sam zabludjela 33-godišnjakinja koja možda shvaća da stari i ful se toga straši, boji se prazne lezbijske postelje. Čuje zvukove suludog velegrada Zagreba na cesti noću, iza zatvorenih prozora, s dekom nabijenom na ludu glavu, i brije fobiju za fobijom. Želi imat napade panike, pa joj se to i desi.

Neki od vas bi mi s pravom mogli reći, neki i hoće: „Daj dođi sebi, ljudi su za to vrijeme ginuli na prvoj liniji, jecali usred srušenih kuća i života dok si se ti zajebavala.“

Brijali smo do iberu. Da se imamo čega sjećati jednog dana. Samo, danas mi se čini da smo malo pretjerali s nekim stvarima, od kojih se više i ne možemo sjetiti svega kad prepričavamo. Ošle moždane stanice, jebi ga, objašnjavam samoj sebi povijest svog

zaborava. Zato grickam češnjak s fetom namaza u jedanaest navečer, kad me spopadne bezumna glad. Mislim si – to će mi pomoći da malo povratim zagubljene godine i dane...

Prvo skidanje s bombona, onda s trave, pa s cigara, hrane, vegete, jesam li nešto zaboravila namjerno ili nenamjerno. Cuga se negdje provukla neopažena, c-c-c...

CHARLIE

Dolazim ti kao fantom slobode

I zato pokaži što znaš

Dolazim ti kao fantom slobode

Da te vodim

Ravno do dna...

Branimir Johnny Štulić, Fantom slobode

Charlie su ga zvali čak i profesori u srednjoj tehničkoj u Zadru, cijela škola ga je znala kao takvog. Kad si reko Goran Šantek, svi bi te gledali s obješenom vilicom. Ispada da se sad, da me jebeš, ne mogu sjetiti koja je priča s tim imenom kad ga je dobio već kao mali frajer – huligančić iz centra poluotoka...

Bio je šarmantan taj Charlie. Mogao te nagovoriti na bilo što – mene je jednom uvjerio da se svi mi za kurac bojimo pandurije, pa se skrivamo po kućama dok pušimo jointe. Tog jutra sam ga odlučila povest sa sobom dio puta u redakciju, a on je, fakin jedan, izvadio smotuljak usred bijela dana na vruljici i zapalio. Pričajući ozbiljno sa mnom o tome kakvu drvenu jahticu bi on volio privezat u marini za sebe i svoju Lily... Šizila sam, ogledavala se nervozno misleći da svi, baš svi bulje u nas. Dok je za nama ostajao mirisni trag dima... Nije mi bilo žao, prošla me panika nakon pedeset metara, kad sam već bila dobrano "ganuta".

Upoznala sam ga na jednom prejebenom house partyju u Aurori točno 2000. Bili smo na kemiji već kad smo krenuli u grupicama po dva-tri auta, kako nam je bio običaj tih godina. Volila sam ga zbog njegove nevjerojatne lakoće prešaltavanja iz depre u čistu radost. Bila sam mu slična.

Charlie je bio pravi Heroj ulice, kvartovski junak. Odrastao je kao oličenje likova iz *Družine Pavlove ulice*, moje kultne knjige iz djetinjstva, koju sam čitala s požudom s kojom danas ne mogu usporediti ni seks u zrelih 30-ima. Baš takav, senzibilni dripac, James Dean nekom pogreškom bačen u balkansku krčmu.

Pod etiketom mediteranskog raja svašta se prodavalo zadnjih 50 godina. Sve te priče o blagoj klimi i toplim zimama, ljekovitom bilju i zdravoj dalmatinskoj kuhinji bile su čisti

paravan za tiraniju i mučilišta koja su podizana između zidova kamenih kuća u Dalmaciji. Teror iza zatvorenih vrata pod parolom "samo tiho, tko zna što će ljudi reć". Zato sam uvjerena da smo se pronalazili upravo prema tom kodu utisnutom u mentalu, dobivenom iz naših razorenih obitelji. Enivej, Charlie je na svom buntovništvu ustrajno radio, poput svih nas koji smo se u tim godinama kurčili mašući svojom zastavom pobune.

Živio je s mamom i pit bullom Freedom u jednom zadarskom urbanom getu, okružen velikim i malim mulcima, pripremajući se da, kad za to dođe vrijeme, bude jedan od njih.

Osamdesete su tek počinjale, slušao se blues, rock i psihodelija, nosile se bijele majice kratkih rukava, isprane traperice i spit fire jakne – crne i zelene s prošivenom narančastom fudrom unutra.

Mark Knopfler trzao je svoj pick up, glavna prašiona na tulumima bio je „Dark side of The Moon” i „Shine on Your Crazy Diamond”. Zavidim mu što je odrastao u tim lijepim psihodeličnim vremenima kad si, kad padne mrak, mogao sjedit s prijateljima iz kvarta na igralištu iza škole, na koljena staviti zemljopisni atlas i razrezat tripić na četiri dijela. Progutali bi ga s bocom vina koja je išla iz ruke u ruku ukrug.

Kasnije ludi filmovi u glavi i strah od susjedove mačke, dolazak kući i žderanje svega iz frižidera. Pamtim da je bilo tako nekako, mada sam Charlieja upoznala tek kad je prošao sva sranja, odlazak na brod, povratak, rat, navlačenja na dop s ekipom iz grada, skidanje s istog, svađe s majkom, zakletve „neću više, imaš pravo”. Traženje posla, traženje nove droge, novih ljudi i cure s kojom bi htio provest život. Našao ju je u mojoj ekipi, njegova Mala bila je Lily, moja frendica. Brijali smo zajedno nas nekoliko, Goge, Tonči, Robi, Dean, Mišo, Deki, Charlie i Lily.

Zbližili smo se u danima kad je Lily morala putovati starcima u Split, izlazili bismo zajedno, on, ja i Fred kojeg bismo vodili na uzici. Brijali po gradu, ulijetali ljudima na tulum, pili pivu i pušili u parku na vruljici, pričali o svemu živom. Čudan smo frendovski spoj bili – ja, alternativka i tad još neautana lezbijka, i on, frajer, brijač s izbrijanom plavom zurkom i plavim očima koji na uzici vodi svog pit bulla.

Jednu večer odlučio mi je pokazati nešto. Odveo me na neku ledinu negdje iza svog nebodera. Nabadala sam po grudama skorenog blata i pasjih govana, on je bio spretan k'o vjeverica, k'o da zna napamet svaki korak. Konačno smo stigli. Nisam imala pojma što me čeka. Bila me frka od sve te Charliejeve tajnovitosti. Stigli smo na neko mjesto ni po čemu

različito od sveg tog kamenja i zemlje na toj pustopoljini. Čučnuo je i podizao kamen po kamen, a ja sam se osjećala kao na iluzionističkoj seansi. Izvadio je bijelu vrećicu u kojoj se nalazila ogromna zelena gruda, koju mi je tutnuo pod nos. Smrdilo je na grass jer je bio grass. Ogromna bala trave skifana u jedno, spremna za rezanje, vaganje i pakiranje. Onda smo otišli kod njega doma, u sobi smotali jedan joint i počeo mi je pričati. Imao je planove da to i još par takvih gruda razdijeli okolo i zaradi sebi i Lily za neki dobar početak i vikend u Dubrovniku na kojem će je pitat hoće se udat za njega. Nisam ga nimalo kritizirala, samo sam mu rekla da se pazi. Istina, bilo mi je milo oko srca znajući da sad neko vrijeme imamo bez problema vutra za pušit.

Prolazili su dani, mi smo brijali, radili preko dana, a popodne rezali karton za filtere i slušali muziku. Bilo je već proljeće kad smo Lily otpratili na kolodvor jer je putovala doma za Uskrs.

Odrađivala sam šihte u redakciji i odgađala do zadnjeg svoj ekstra kratki posjet staroj u Split. Bila je Čista srijeda, u Katoličkoj crkvi takozvano vrijeme pokore, odricanja i posta.

Zvao me da prije puta dođem kod njega na ručak jer stara kuha lešo ribu, a ja sam par večeri prije bajala kako sam je željna. Doma sam povukla dva dima, spremila se i otišla na bus za Bili brig. Ušla sam u krivu liniju i to shvatila prekasno, pa sam se izvozala po cijelom gradu dok nisam stigla do njihovog kvarta. Krenula sam prema zgradi, pičila preko skala i došla do stana. Vrata su bila poluotvorena. Ušla sam u hodnik i viknula par puta dobar dan, čula sam nekoga u kuhinji i našla Charliejevu staru koja mi je bijesna i u suzama ispričala kako je došla murija, pretresla stan i našla onaj grass s livade u nekoj aktovci ispod kreveta. U njoj je bila i mala digitalna vaga, što su nazvali krunskim dokazom. Baš tim riječima, rekla mi je.

„Mislila sam da ima samo za sebe, nešto malo po kući, bila sam uvjerena da su gadovi došli maltretirat mog malog. Je li neko od vas znao za sve ovo, zašto mi niste rekli? Koja je on budala, koja budala“, jecala je kroz suze i lupala šakom o stol. Na špaheru je bila skuhana riba i riblja juha... Ja sam si mislila što bi bilo da nisam zakasnila tih pola sata, koliko me bus za Puntamiku vozao po gradu.

Nakon toga sve po jeftinom starom scenariju prepisanom iz crne kronike. Charlie čučni mjesec dana u istražnom zatvoru, onda suđenje i devet mjeseci zatvora s kušnjom od tri godine...

Mi srećkovići na slobodi kuliramo, malo prestrašeni od svega postajemo pažljiviji, zatvaramo

škure kad brijemo, palimo indijske štapiće kad se mota joint. Tješimo Lily, po cijele dane pričamo s njom, ona saznaje svašta, stvari koje nije znala dok se sve to nije dogodilo.

Pita me da joj kažem sve što znam, ja govorim i gazim obećanje koje sam dala Charlieju, izlajem k'o pizda svaki detalj o njegovom planu osiguravanja bolje budućnosti. Moje izdajstvo poprima najveće razmjere u trenutku kad me ona pita mislim li da se treba udati za Charlieja. Kažem joj da nisam sigurna, i tu se čuje zvuk pucanja konopa koji su vezivali nas troje. Kad je Charlie izašao iz zatvora i saznao da sam prekršila zakletvu, prestao je pričati sa mnom. Uskoro im se rodio sin, prestala sam ih uopće viđat po gradu.

Prolazili su tako mjeseci, jednog glupog popodneva zvala me tajnica redakcije da me treba neka Goga na telefonu.

„Oprosti što te smetam na poslu, ali dogodilo se nešto užasno“, izgovorila je Goge u jednom dahu. „Charlieja su našli obješenog u šumi na punti Bajlo. Izgleda da je samoubojstvo“, govorila je dok sam ja šutjela i hvatala zrak.

To je bilo prvi put u životu da mi je umro prijatelj. Nisam se znala ponašat. Došlo mi je da mu nekom virtualnom školjkom prema onoj strani pošaljem par lajni poput „Charlie, oprosti, bila sam glupa i lajava, lakomislena. Nisam bila prava i znam to cijelo vrijeme“. Ali više nije bilo moguće, malko sam zakasnila s isprikom.

Nakon svega sprovod na kojemu se svi iz ekipe srećemo i jedva jedni druge gledamo u oči. S crnim naočalama i u tamnim i crnim košuljama koje smo jedva pronašli po ormarima, posložili smo se pred grobnicom Šantekovih i ispratili ga. Ostalo nam je svakome po par najdražih filmova koje smo izbrijali s njim. I danas nekim novim frendovima pričamo o Charlieju.

Ja sam napisala priču. U njoj je samo moje sjećanje, prijatelju.

JUG

Sjećam se da sam najsretnija bila dok sam kao mala zimi ležala u ledenoj otočkoj kući moje babe na Visu. Pokrivene teškom dekom koju su dovukli iz El Shata, ja i ona pričale bismo do kasno u noć, dok svaka nije ugrijala svoje gnijezdo.

Ujutro mamurno buđenje i miris limuna u dvoru. Trčala bih babi u kuhinju jer je tamo gorio špaher na drva i bilo je toplo. Obožavala sam kiflic s cukrom i ona mi ga je svako jutro kupovala za doručak. Bio bi još topao, grizla bih ga žustrije nego što su svoju koru od drveta žuljali gladni partizanski kuriri. Baba bi čistila zelje za ručak i pripovidala mi o vrremenima posli rata. O kruhu i masti kao ultimativnim delicijama tog vremena. Koga su tada jebavale kalorijske tablice, mislim si sad, ali sjećanje piči dalje...

Nadugo i naširoko baba bi se sjećala zbjega u El Shat što ga je za okupacije Talijana doživjela u svojim dvadesetima.

„Vozili su nas velikin brodovima pet dana i pet noći, bilo nan je teško, samo smo mislili na svoje u Komiži, Visu, Korčuli, Dubrovniku i vojsci, bilo ih je svukuda i ništa o njima nismo znali, nije bilo ka danas“, govorila mi je moja poletna, žilava i razgovorljiva bakica dok bi meni i barbi kuhala večeru.

Voljela mi je davati male kuhinjske zadatke. Odvajala bih češnjeve luka od glavice i nožem skidala kožicu, pažljivo kao da me promatraju najveći autoriteti na polju čišćenja češnjaka. Očišćene komade bih stavljala na mali tanjurić. Prinijela bih jagodice prstiju nosu, mirisale su na češnjak, i taj mi se miris sviđao. Do dana današnjeg me fura na zdravlje, djetinjstvo i osjećaj snage u žilama.

Onda bi me baba zvala da idemo u turčin, prostoriju u kojoj se kuhalo i u kojoj se nalazio kamin i još jedna mala kuhinja u kojoj su stale obišene pršure, plinski špaher i mali milijun lipih stvarčica koje se danas nalaze tek u zavičajnim muzejima dalmatinskih otoka ili u kojeg starog bodula što je odlučija u skoku odjebat sve te novotarije i pizdarije i koji ne bi ni za živu glavu u kuću unija mikrovalnu pećnicu.

„Hodi ovamo“, govorila bi mi noseći sa sobom veliku teću s očišćenim zeljem ubranim to jutro na našim poljima, gdje je baba s našom magaricom svako jutro išla kopat i čistit masline od korova. To joj je bio glavni posal, a zelje bi pobrala putem. „Ono je samoniklo i

nikome ne moramo platit za njega, a večeras ćemo izist to i malo bukava isfriganih u prsuri“, upućivala me u naš meni za večeru, koji je skoro svaki dan bio isti. Jedini je zajeb bilo to što sam tek nakon želja i bukava bila gladna za popizdit. Za te sam situacije imala spreman borbeni plan. Nekih po ure nakon večere rekla bih babi da se idem još malo igrat s unucima tete Jakice. Ta laž mi je bila potrebna i hitna.

Zatrčala bi se k'o luda po nizbrdici do mista, di je bija otvoren jedan mali fast food za furešte. Isprсила bih nešto dinara što mi ih je mater dala za džeparac. Kupila bih pljeskavicu sa svim prilozima koje su imali i svalila se na mul, gledajući kaiće koji se voze po mraku u vali i tamaneći tu ranu verziju hamburgera u Hrvata. Tek tad bih bila onako pravo sita i zadovoljna. Posli bi mi bilo teško uspet se do naše kuće. Čula bih babu kako me zove i odazivala se: „Evo me!“ Sva bih se uspuhala trčeći nazad doma.

Posli bi odlazile leć i razgovarale do dugo u noć, dok ona ili ja ne bi zaspale...

KALAMITI JANE

U to vrijeme volila sam se igrat kaubojke, to je bila moja glavna rola.

Najdraža su mi bila beskrajna popodneva u kojima me baba puštala da jašem našu izmučenu magaricu Franicu. Kupili su mi bili igračku – opasač s koltom zapasanim na boku, punio se malim crvenim mecima napunjenim s mrvicu fosfora ili baruta. Franica je bila moj konj vrani, kaskajući po puteljcima između naših parcela u polju, isprobavala sam trikove iz romana Zanea Greya što sam ih u to vrijeme posuđivala u Gradskoj knjižnici i gutala u jednom danu.

Bila sam lezbijka u nastajanju a da to nisam ni slutila.

Indijanska ljeta, babin mi klobuk na glavi, naoružana do zuba, s Franicom jašem kroz puste drače i kamenje. Ona je spora, a meni to nikako ne paše, čitala sam u onim Laso romanima što sam ih nakupovala na kiosku da se za nama mora dizati oblak prašine. Jebi ga, gdje da nađem prašinu na otočkom kamenjaru, zato sam bila sretna i kad bi mi Franica onako za inat kopitom pljusnula u neku lokvu.

Moj filmski prizor bio je daleko od Doc Hollidayevog k'o Sanader od Kennedyja, ali nisam marila. Bila sam sretna, bila sam usamljeni jahač... Mašta u kompi s izmiješanim hormonima nadomještala je scensku uvjerljivost koje nije bilo. Furala sam se na šerife, čuvare zakona, moralne vertikale američkog Zapada. Tada još nisam znala da su zapravo pretili prevaranti skloni mitu i prljavoj igri. Dalmacija nije mjesto za mene, ta istina me je godinama kasnije pogodila u glavu, srce i muda. Možda sam samo malo voljela onu mitsku, boemsku i odmetničku Dalmaciju koja mi nije pljuvala u lice da sam pogrešna i koje me ljeti po uskim kalama nije mjerila od glave do pete s vječnim pitanjem upućenim mojoj pojavi: „Je li ovo muško ili žensko?“

Pušim travu. Volim žene. Ne navijam za Hajduk. Ne jedem bijeli kruh. Ne idem u crkvu ni nedjeljom ni blagdanom. Prezirem hitove Miše Kovača. Ne, Dalmacija definitivno nije bila mjesto za mene.

Kad sam bila mala, tukli su me. Vjerovali su da je batina iz raja izašla, a meni su već tada omrznule biblijske priče. Tukli su me jer su i njih tukli njihovi starci, stričevi, ujaci i braća. Zato što bih nešto „bezobrazno“ rekla, učinila, slagala.

Ne želim praviti neku patnicu od sebe, mučenicu, sačuvaj Bože. Nikad mi nisu slomili ruku, nogu ili izbili zub. Ali ostajale bi masnice i potezi kaiša po rukama i bedrima. Sutradan ujutro bih se u čudu razgledavala, diveći se tom magičnom fiziološkom procesu pretvaranja modrog u plavo, pa ljubičasto i na koncu u žuto. Ima dana kad mi se čini da nisam oprostila svojim tadašnjim dušmanima. Nisam od batina postajala bolja ni krotkija. Samo se u meni taložio bijes dok sam u svojoj glavi planirala pravedničku osvetu. Kad jednom budem velika, napisat ću knjigu, kovala sam plan.

„Ne znaš mučat kad triba, pusti ludonju“, govorila mi je baba dok bismo poslije stričevog lemanja zajedno vidale moje rane s potpisom njegove ručetine, koja mi je padala puno teže od materine. Nikad se nije ispričao, a za tim sam toliko čeznula. Poslije bih mjesec dana hodala po cijelom otoku plava od modrica, ali ponosita. Ni danas mi nije jasno zašto nakon što bi me prebio k'o vola u kupusu nisam uhvatila telefon, nazvala staru u Split i ispričala joj kako je ovaj prešao svaku granicu jureći za mnom po cijeloj kući i lupajući me kaišem po glavi i ramenima. Nekoliko bih minuta bila u prednosti, dok ne bih potrošila svu snagu, a on bi me na koncu dohvatio u špajzi, koja je bila moja posljednja točka bijega. Ta mala prostorija puna zimnice, staklenki slanih srdela, maslina i suhih smokava bila je slijepa ulica i slavodobitni kraj njegove potjere.

Zanimljivo je da nikada nije tukao vlastitu djecu. Žena mu nije dala. Zato sam tu bila ja – prokleta, jezičavo i prkosno dite koje je mogao nalupat kad bi zucnulo.

Kalamiti Jane je opet dobila batina. I neće začepit, neće baš svima u inat.

ODČEPLJIVAČ

Vratila sam se doma iz svog nekadašnjeg gnijezda, male rupe u gradu na jugu u kojem sam odrastala i gradila ovo svoje sažalijevajuće zdanje od karaktera samoživog i patetično osjetljivog anksioznog mladog bića koje je odraslo u Mene.

Izlet u mamin stan za praznike za mene je stres. Mala iznajmljena garsonijera u sklopu velike, sjajne vile naših gazda. Mama nije ni znala ni mogla bolje, a ja se s tim ni dan-danas ne mirim lako. Jedna soba, mala kuhinja i još manja kupaonica, nema hodnika, privatnosti. Sve je pretrpano stvarima, prevelikim za ovaj džepni format. Dva ogromna ormara, komoda, noćni ormarići – komada dva, dva kreveta, a mi vozimo suludi rafting u šetnji po sobi. Put između elemenata opasan je, sa svih strana prijete oštri bridovi, odatle i velike lijepe modrice po nogama koje sam nosila svake ljetne sezone. Odrasla sam u muzejskom primjerku stana za služinčad, kakva čast!

Izlazim u zajedničko dvorište, sunčam se i gledam gazdin mali bazen u kojem se nikad u životu nisam okupala, a uvijek sam to željela. Bazen za šminku, statusni simbol, ali je ipak izazivao divljenje onih rijetkih koje sam u djetinjstvu imala hrabrosti dovesti u našu izbicu na sok, kavu, kolače... I oni sami rijetko su ga punili za svoju dječicu. Za dva dana nakupi se lišća i smeća, a potroši se i vode, govorili su gazde, osjetljivi na svaki nepotrební trošak.

I dan-danas, kad sam odrasla žena koja sama plaća svoje račune negdje daleko na kontinentu u jednom malo većem iznajmljenom stanu koji grozničavo praznim od nepotrebnih sitnica i krupnica. Ponekad hitim i nešto što ne bih trebala, samo iz želje da prostor bude prozračan i umirujući, da bude moj hram spokoja i mira.

Kako se zove ona stvar koja je tata-mata u sudoperima koji plivaju u vodi i nečistoći? Odčeppljivač odvoda, ne znam boljeg izraza, krasote hrvatskog standardnog jezika ne idu mi na ruku.

Dakle, ta stvar me maksimalno bacila u bed kad sam je ponovno vidjela u maminoj kuhinji kako mirno prebiva u staroj plastičnoj kutiji od Marga. Tu je već 15 GODINA!!! Mali plavi plastični odčeppljivač, pamtim ga još iz srednje škole, jebote, ne mogu vjerovat da je još iz tih vremena. Gazde nikada nisu htjeli sanirati sifon i cijevi i to nam je bilo najvažnije oruđe pri pranju suđa. Nasapunaš dva tanjura, ispereš ih pod mlazom i bazen je pun. Istina, ne možemo se žaliti da nismo imali svoj bazen. Moraš dakle uzet malog plavog i tiskat, tiskat,

čekat da vodu za par sekundi usiše nevidljiva sila odvoda... A onda sve ispočetka. Kad si sretan – ti ponovi ovo sve... Mama je strpljivo obavljala taj svoj Sizifov posao 15 godina. Nije govorila ništa. Iz ponosa, da, znam je.

Zato ja šizim, govorim svašta, želim da mijenja stvari, mislim da je to lako. Bahata 30-godišnjakinja koja iskušava oružje svoje osviještenosti na vlastitoj ispaćenoj mami.

„Reci im, nikada ništa ne govoriš, misliš da to tako ide, da se tako nešto mijenja“, govorim joj napeto.

Ona želi da prestanem, da šutim i ne govorim. Da pustim da stvari ostanu kakve jesu. Da ne iskapam čudovišna sjećanja, da pustim da se kovtlac prašine smjesti na površinu svih stvari u njenom malom stanu. Da ona i stan utonu u udobni večernji drijemež.

KUĆNI ROKENROLER

Da, malo me sram reći da sam oduvijek htjela bit muzičarka, i to ne bilo kakva, nego pjevačica s gitarom i svojim pjesmama. Da li solo ili u bendu, nije bitno, ma nije čak ni bilo važno da ja tu budem glavna, samo da doprinosim ekipi. O tome sam dan i noć maštala i od desete godine sakupljala svoju fonoteku od džeparca koji bih dobila. Mislila sam samo o kasetama, koliko ih imam, koliko ću ih imat i što ću sve presnimit s tada rijetkih CD-a i ploča. Moja opsjednutost glazbom većinu je mojih bližnjih opako nervirala. Išla sam im na živce najprije dugim monolozima i teoretiziranjem o brojnim pjevačima, pjevačicama, gitaristima, producentima i bubnjarima, albumima i svim ostalim *ima...* Neke sam bendove otkrivala sama, grozničavo iščitavajući glazbene novine i pokušavajući naučit što više. Trošila sam kišu para na kasete bendova o kojima sam maštala. Učila sam iz intervjua omiljenih muzičara. Čitala ih k'o Sveto pismo. Prečitavala sam Husove izjave po novinama, sve njegove omiljene bendove i albume nabavljala bih trkom čim bih čula da su mu „spasili mladost“. Tako sam prvi put saznala za Kinkse i Small Face, koji me nisu oborili s nogu. Ali zato su mi se svidjeli Yardbirds... Stalno sam dolazila u taj mali CD-shop kraj tržnice gdje je frajer ilegalno presnimavao CD-e i ploče na kasete. Znao me čudno gledati kad bih u istom paketu naručila „Surfer Rosa“ Pixiesa, „Brothers In Arms“ Straitsa i „Waiting For The Sun“ Doorsa... Nekoliko pjesama me jako dizalo u to vrijeme. Najviše od svih Bowiejeva „Ashes To Ashes“, „Wish Fulfillment“ Sonic Youtha, „Creep“ Radioheada i jedna sasvim nevina stvar Doorsa – „Blue Sunday“.

Šesnaesti rođendan provela sam u starom, ali sigurnom ratnom skloništu na Firulama, gdje sam se frend i ja spustili s putnom torbom u kojoj je bila hrpa mojih kaseti i fascikla s pjesmama koje do tada još nitko nije bio pročitao. Otišli smo samo ja i on, njegovi starci i moja stara su ostali doma. Dolje je vladao ustrašeni duh zajedništva, ali bar smo bili sigurni. Ja sam putem na walkmanu iz protesta slušala Balaševića, u ime svih onih Srba koji nam nisu učinili ništa nažao, ali ih nitko ništa nije pitao. Odvojili smo se iza nekog zida, pucao je genijalan pogled na Šoltu, more i otoke ispred grada. Frane i ja slušali smo svaki svoje kasete...

Privatni glazbeni show odvijao se u mojoj sobi pet godina skoro svaki dan. Čekala bih da stara ode na posao. Gledala bih za njom, slušala škripanje vanjske kapije koja je našu vilu dijelila od vanjskog svijeta, pričekala bih jedno pola sata za slučaj da se vrati i zatekne me u sramotnoj pozi s gitarom. Par puta se to skoro i dogodilo, srce mi je lupalo k'o ludo, bio mi je

ogroman stres. Sramila sam se, to je bilo nešto najintimnije što sam imala. Moja glazbena karijera u glavnini se odvijala kod kuće, iza dobro zaključanih vrata. Za publiku sam odabrala samu sebe.

Najgore bi mi bilo ljeti, ali ni po teškoj sparini, zabarikadirana u kući na +37, nisam odustajala od svojih sessiona. Obukla bih najtanje bokserice, skinula majicu i namjestila svoje sprave – stari gramofon sa zvučnikom koji sam posudila od Frane, kasetofon i gitaru s tri rasklimane debele žice, što raštimanija to bolja, ionako sam se palila na Sonic Youth.

Pokušavam se domisliti koja me to frustrira ili manjkavost dovela do tog žedanja za pozornicom. Je li tužno što nisam ostvarila svoj san i što me nikad nitko nije vidio kako nastupam, što nikada nisam dobila pljesak, sasvim mali aplauz kakav može izazvati pristojno aplaudiranje deseterice ljudi. A dala bih se zaklet da sam talentiranija od najmanje 50% morona kojima u bradu guram svoj diktafon po službenoj dužnosti. Jebi ga, san je tu da se sanja, ja sam od onih koji vole neispunjene snove i čežnje, to me pali više od prstiju u mojoj pikici...

Ponekad noću sanjam da pjevam u studiju. U snu pred mikrofonom gledam kroz zamagljeno smeđe staklo studija u čovjeka preko puta – svog producenta. Ponekad mislim da je to otužno, drugi put mahnem rukom „Ma to je samo san“. „Zašto ne probaš nešto sama?“ pita me gitarist poznate domaće rock-grupe, čovjek kojeg znam s faksa i koji je uvijek nekako njušio moje sanjarije. Znao je da to želim makar nikada nisam izrekla naglas.

Zato sam se glazbi prikrala na jedini način koji sam znala. Piskaranjem, drkanjem na tuđa djela. Tako je lako gledati sve iz prikrajka, srati po tastaturi o tome kako je netko bio izvrstan, a onaj drugi potpuno razočarao interpretacijom. Biti jako pametan, naslušan, brzopotezan, opasan epitetima k'o šaržerima. A doma patetično navlačiti zastore i brižati sam pred sobom da si rock star. Strahovati da te netko ne vidi i ne ismije. Koji jad...

VOODOO CHILE

Bila je osamdeset i neka. Bila sam ful mlada. Prvi put na pravom tulumu. S kojeg se nisam morala vraćat doma, mogla sam prespavati do popodne. Tulumu s alkoholom, povraćanjem, glasnom muzikom, mirisom pomiješanog pepela i skorenih mlakica pelinkovca na podu u kuhinji. Netko mi je u to vrijeme na kasete snimio „Revolver“ i „Sgt. Pepper...“ Beatlesa. Puštala sam ih cijelu večer dok su me svi oni malo iskosa gledali, jer, jebi ga, bilo je vrijeme Bajage, Čorbe, Đavola i eventualno Parnog valjka i Psihomodo popa. Sa mnom na kauču ležao je dečko kojemu sam se sviđala. Nisam znala što bih činila. Nekako smo zaspali, a ja sam lukavo pred spavanje stavila „Sgt. Pepper“ da još jednom iscuri u komadu. Zora se dugo probijala da dođe do izražaja i negdje u san me odvela „A Day In The Life“, jedna od najmagičnijih Lennonovih i McCartneyevih stvari ever. Probudio me prvi mamurluk ujutro, kad me već ni Bog nije mogao spasit od Psihomodo popa, kojeg sam voljela, ali jebi ga, i tad sam već trebala gospođicu Psihodeliju u svom životu. Hendrixov „Electric Ladyland“ sam otkrila tek 17 godina kasnije i bila ljuta k'o pas što mi neka budala to nije prije pustila. Sve u svoje vrijeme, šapuću mudraci, a kurac – neke stvari propustiš i ljut si zbog toga. Siguran da bi se sve događalo drukčije da si ih čuo, vidio ili doživio. Znao bi više, imao česticu više u registru, zrno mudrosti više. Kritični trenutak bi te mogao poljubiti u guzicu! Psihodelija, akustične i električne gitare i darkerština, time me uvijek mogu oraspoložiti, to je već jasno, ali nitko, ni tada ni sada, ne pokušava. A recept sam im stoput vrištala na uho. Tako me možeš povaliti bez ispaljenog metka i tvoja sam. Takva sam, potkupljiva, razorna, nezajajljiva... Peder u duši, to sam uvijek govorila za sebe.

KAD MI JE JUPITER KONAČNO UŠAO U ZNAK

Malu sam upoznala one godine kad mi je Jupiter konačno ušao u znak. Moje vrijeme. Što god da sam posijala – niknulo bi.

Nisam je očekivala. Taman sam naučila kako ne silovati potrebu. To je tek trebalo postići. Neočekivanje. Proces poput zena. A nagrada je bogata za čekače oboružane šaržerima nerava. Kada se uspiješ zaboravit i živiš poput galeba u trajektnoj luci. Prestaneš fiksirati prokleti cilj – i odjednom s nebesa pred tebe padne nagrada u obliku najželjenijeg nekog.

Mala je zgodan curetak nenagrizen životom. Vedra, glatka, baršunasta, ne zna ništa o mojoj luzerštini. Volim kad priča sa mnom, u njenoj se bistrini ogledam i pomalo uživam u sebi samoj. Namjestila mi je usne i srce u osmijeh čim je stigla. Pola desetljeća mladosti prednosti ima, a cijelo je srce upregnula za mene. Jagodice njenih prstiju savršeno brode mojom epidermom. Uživam u svakom dodiru i predem zadovoljno.

Mala me pozna i voli najjače. Ponekad strahuje od zabavljenih roditeljskih vrata koja je zbog mene čekaju po povratku kući. Jer ovo je priča o zabranjenoj ljubavi, znate. Romeo je peder i više odgovara mojoj ćudi, ona je neka lucidna Julija koja zna što čini i cijela dramska postava se uzda u nju. Obje smo digle kredit od stvarnosti. U bijegu od sitnog građanstva produljujemo korake, ne smiju vidjet da trčimo, ne smijemo uzbunit Njihove pse u dvorištima ni vrapce na granama. Sasvim neopaženo proći treba. Kao na carini 80-ih, s dva para levisica u torbi, jednim navučenim preko hlača. Kad sam doma, otvaram sve prozore i supijana plešem, divljam da susjedi vide i čuju. Ona spušta rolete i stišava muziku i naše govorne aparate koji melju izjave, pogrde i pomirbe. Tko je što rekao i tko je kome prljavije spustio. Ona je mali anđeo s ticalima krasnim. Volim kad me s leđa grli i grebe noktima po kičmici. Prošla je uz mene sve muke autanja sa starcima. Zajedno smo plakale i grlile se kad su je posjeli i rekli joj što misle o njenoj vezi s muškobanjastom ženskom poput mene koja ju je zavela i uvukla u taj bolesni svijet lezbi i pедера. Činila sve da je obrlati.

„Ne treba ti to“, govore joj, „ti si bila normalna cura prije nje. Onda je došla ona i uvukla te u svoju klopku.“ Tužna je i bijesna, ne zna što bi im rekla, ali nastavlja me voljeti i bori se sa svim što je našu generaciju snašlo u ovoj pripizdini.

Ponosna sam na Malu. Ne umijem joj to svaki put glasno reći, ali obje to znamo. Grlim je pod dekom dok se navečer natežemo oko TV-programa. Hvatam je za lijepu, sportski istesanu

guzu, a ona se rita k'o mala životinja željna igre. Dobro nam je i sretne smo. Nije baš švedski model, ali ide, kotrlja se taj naš zajednički svijet u neku sanjanu, maštanu budućnost.

Nas dvije živimo zabranjenu ljubav, k'o dvije Julije i dvije Eve, Romeo i Adam ševe se u parkiću. Kako jeben prizor. Sve smo izvrnuli naopako, kažu nam naši uznici, naši zabrinuti roditelji na nedjeljnom ručku, negdje oko deserta. Pitaju nas u čemu su pogriješili dok su nas odgajali. Radimo li sve ovo da bismo njima napakostili i osvetili im se za neku nekupljenu igračku u djetinjstvu. Žele znati gdje su sjebali, gdje su sjebali stvar. Sitno građanstvo bi htjelo znati tko to tamo diše i lupa po tastaturi iza zatvorenih škura. Imaju pravo na to, misle oni, ponekad povrijeđeni zato što sam im uskratila small talk na stubištu. Tek sam kimnula i produžila svojim putem. Kakva strašna pogreška. Osvetit će mi se kako najbolje umiju. Oni žive „kako Bog zapovijeda“. Normalno je pobit se i trpit 50 godina smrdljive čarape Oca ili Matere obitelji. Dok god sve štima po zakonu prirode, dok god muška stvar jednom tjedno ulazi u žensku. Za dobro familije i da se djedovina podijeli na jednake dijelove. Jer tko se ne okoti, neće dobit komad zemlje, ni stan, samo prezriv pogled i sućutnu gestu.

BICIKLIJADA ZA PET. A???

Ja i Mala otišle smo provozat moj novi rabljeni bike po Jarunu.

Čim smo dotakle žal na jarunskoj plaži, reče ona meni da sam nekoordinirana i nelogična, da nikad ne zna razumijem li je dok mi nešto govori. I da kako ne mogu vozit bicikl i razgovarat na mobitel.

„Kakva si ti to žena? Gdje ti je talent za multi tasking?“ već se žesti, a ja se osjećam k'o rabljena tenisica na popustu u Tvornici.

„Ne znam, jebote, loša sam na simultanke“, govorim joj i trudim se da ne zvučim maleno i posrano. Ipak, osjećam se baš tako, ne znam kako bih odgovorila na ove nove izazove naše veze. Upinjem se da kažem ili učinim nešto dostojanstveno, iz pete potežem zadnje atome strasti.

„Jednostavno nisam takva, ne mogu se koncentrirat na tri stvari u isto vrijeme“, potežem zadnji return, pa kud puklo! Ona i dalje šizi, pa se rezignira, i tako ukруг...

I onda smo se posvađale, nakon čega sam ja otpočila tristo metara dalje po cesti i u jednom trenutku stala i sjela na kamen, čekajući je da stigne iza ugla. Gledam i sve čekam da se Mala pojavi i da joj kažem da sam sroljo i da idemo kvragu dalje. Male niotkuda. Ja luda i kriva k'o toranj u Pisi. Čekam je, zovem, kaže mi: „Ajde, frajerice, vozi dalje kad si faca...“ Prekinem, spremim mob i vozim sve misleći sad će ona čekat tu na nekom raskršću, ali nema, ni snijega, ni labudova, ninjr... Čekam je, totalna Balada u predgrađu, da ga hebeš... Čekam i sebe da se promijenim, evo me još se čvrsto držim za svoje „ludo kamenje“ putem. Nema je, i moš se slikat u Mare Milin, ali džaba ti. Zovem je opet, kaže da je pred Britancem i: „Doma, doma!“ Svađamo se, držim mob i vozim – jer ona kaže da mogu – i onda se spičim s bajka i zaribam nogicama i rukicama po asfaltu. Mobitel u pet dijelova, ležim poraženo i stenjem, privlačim pažnju prolaznika. Neka djevojčica s Calvin Klein torbicom zastane i upita me: „Trebaš pomoć, je li sve u redu?“

„Ma oke, malo sam se samo ogrebala“, face zgrčene u polubolnu grimasu velikodušno odbijem velikodušno ponuđenu pomoć.

Nakon ovog danas čini mi se da bih ja stvarno trebala kupit kacigu, al' ne za Malin motor, već za moju biciklu. Budalo, ponekad se ulovim da te volim i dok se svađaš sa mnom. Ipak si,

ma što bilo, moje prkosno ždrijebe koje hoću, želim, stisnuti najčvršće što mogu. Ma mogu nam ga počmarit, rekao bi neki, bilo koji lik iz ranih romana Ede Popovića.

SLOBODA

Sloboda te čeka, uzmi je...

Branimir Johnny Štulić, Sloboda

Datumi, sjećanje

Kontrola lupa vratima

Regularna predstava

Tko ne pamti, iznova proživljava

Iznova...

Kaže plemeniti luđak Džoni u pjesmi i ja ne mogu da se ne zamislim nad tim. Kao da je to tek tako, naš nizozemski proroče. Zasučeš rukave, pružiš prstiće i blaguješ...

Ako sam ponekad hrabra prema sebi – priznat ću da sam ja, zagrebačka lezbijka s korijenima u Dalmaciji, debelo popušila na obje prljave životne fronte. Cenzura u uredu i u krevetu – to je moja stvarnost, a busam se u bujna prsa broj tri da sam jako nezavisna. Moš mislit.

Na poslu mi svaki dan urednici mesare i mijenjaju tekstove, izbacuju, ubacuju i dobacuju kao da sam im umjesto redaka osvrta, izvještaja ili intervju poslala lego-kockice. Dođem ujutro na posao, otvorim novine i imam šta za vidit. Stalno me skraćuju za mišljenje, stišavaju ili raspiruju, ni jedan tekst više ne sliči na ono što sam prethodni dan poslala. Nakon deset godina vucaranja po redakcijama dam se zajebavat od istih ljudi koji su od mene prepisivali lektiru u srednjoj školi.

U krevetu isto tako teški muk i konspiracija. Čim uđemo u kuću, Mala spušta rolete i uskraćuje mi sunčane zrake koje ulaze izvana. „Ne moraju nas baš svi gledat“, kaže i ne propušta izjaviti da sam ekshibicionistica koju boli kurac za susjede na prozorima. Jer je želja za dnevnim svjetlošću čisti jebeni ekshibicionizam koji ona ne može trpit. Boji se da oni ne saznaju! Što? da se unutra dvije ženske bave svojim odnosom koji uključuje razgovor, maženje, gledanje televizije, ljubljenje, masažu, jedenje i svađanje.

Jebeš sve to! Goli kurac i papazjanija sad i prije 30 godina. Nema zemlje za nas. Bilo bi tek dobro da se oslobodi jedan kontinent za nas neprilagođene, najbolje Australija. Ovi drugi da

odjebu na ostatak svijeta. Možemo im tu i tamo doć u posjetu kad se zaželimo mazohizma. Paket aranžmani iz pakla prodavat će se sjajno.

LED SE TOPI, BOROVI PADAJU

Led se topi, sedmi je siječnja, prvi ponedjeljak u godini 2008., prvi dan nakon trideset dana zime kad se zrak barem malo zagrijao. Ulice su mokre, vlaga je u špici, a ja sam se, da malo raspušem ćuku, uputila pješice kroz magluštinu po večernje novine. Zdrava šetnja pretvara se nakon dvadesetak koraka u morbidnu kalkulaciju o tome koliko ispušnih plinova i govornarija iz ispušnih dimnjaka toplana, iz auspuha te prljavih tinejdžerskih pluća zagađenih plavim Walterom sada udišem u želji da se prošećem po zraku.

Ulice su pune mrtvih božićnih borova, hodnik u mojoj zgradi zatrpan je borovim iglicama i pokidanim grančicama. Sitno građanstvo opet je divljalo nakon Tri kralja i odbacilo svoje blagdanske scenografije. Hodam, pješačim, pičim po rastopljenoj bljuzgi i duboko dišem. Gledam crveno nebo nad sobom, moralni zakon u meni zamro, ni čuti ga nije, ha-ha... Posvađala sam se opet s Malom popodne, rekla sam joj svašta, izrežirale smo jedan kratki igrani komad u našem stilu na tramvajskoj stanici u Vukovarskoj. Dvije lezbijke sikću jedna na drugu među čekačima, ma scena za Evropski magazin HTV-a samo takva. Bila sam žestoka, imam sve potrebne izgovore spremne ako nekome nije jasno zašto. Za kurac mi sve to zaranjanje u sebe, mentalna higijena mi je nula.

Sjetim se kako je moja prijateljica Marina Botteri prije mnogo vremena izrekla legendarnu rečenicu: „Sve će bit u redu za deset godina.“ Prošlo je deset godina, frend, još uvijek smo ludi, neurotični adolescenti, ne vidim da se nešto spektakularno promijenilo.

Moja pogana dušica već cijelo jedno desetljeće vrti poznati krug: dnevni vitalizam i uronjenost u kuhanje zdrave hrane, lijepe misli i lijepu umjetnost i noćni destruktivizam s paket-aranžmanom od alkohola, smotuljaka cigareta i žiže te mračnih, depresivnih i sjebanih nota. Što danju gradim, obnoć rušim. E, ali zato ja hrlim raskopčane košulje i raspletenih kosa ravno u vjetar promjene. Nije važno što se tu i tamo oblokavam, hranim se zdravo, to je važno.

Izbacujem konzervativnu klopku iz jelovnika koliko god mogu. Prvo sam odjebala vegetu. Ona mi je već odavno na zubu, samo sam čekala da počne ovaj food Bleiburg pa da nju prvu smaknem, pokoj joj duši. Najubojitije oružje trovača iz Koprivnice već mi desetak godina ide na kurac. Svi su se navikli na taj okus, pa i Mala, koja je prvih mjeseci kad bi kušala moju

hranu bez Vegete stalno nezadovoljno vrtila glavom i živčano trčala po soljenku. Napenalila sam se i na transmasne kiseline, čitam deklaracije na proizvodima k'o Sveto pismo. Onda su na red došli integralni kruhovi i žitarice. Orzo, slanutak i grah su me oduvijek pratili, još u djetinjstvu pokojna mi je baba utisnula taj gušt kusanja variva od miješanog sočiva i to sam samo na velika vrata vratila na jelovnik. Integralnu tjesteninu obožavam i tek tu i tamo osjetim nostalgiju za bijelim i neprosvijećenim penetama.

Najviše volim šalicu gorkastog zelenog čaja ujutro prije nego što odem u ralje korporacijske trbuhom za kruhom. Ali jebi ga, nije ovo gastrorubrika, to štivo već košta malo više i vrvi ilustracijama u koloru za koje moj izdavač nema para. Uostalom, nemam ni ja love za grdobinu i list s bademom u umaku od nemam pojma čega, jebi ga. Nije da me ne zanima i da moje nepce ne bi cijeno takve ubode, ali valja se pokoriti mjesečnom proračunu koji nema milosti. Zato gazim rukama i nogama po dugmetu za povratak u moju stvarnost.

AHIL I TRNORUŽICA

Novi Foo Fightersi mi na ušima. Oni su pravi dečki za rokericu s tri banke koja ne odstupa s crte. Nimalo se nisu popeglali na albumu koji slušam. Vučem se po Ilici i ulazim u svaki dućan s cipelama. Boli me lijeva peta, dotoressa kaže da je to vjerojatno „trn u peti“ i šalje me slikat. Kakav sam ja to jebeni hibrid Ahila i Trnoružice?!

Ahil, nepobjedivi grčki heroj s lošom točkom koja se pročula kroz cijelu tada poznatu civilizaciju, i Trnoružica koja je, jedna žrtva spletke, odspavala tisuću godina pravedna i poštena. I čekala, čekala da dođe On... Ima me u Ahilu, a ima i u Trnoružici, makar ako je o spavanju riječ.

Konačno nalazim kožne cipele na kojima piše „real leather“. Nije mi baš svejedno znat da su nekoga gulili zbog mog nazuvka. Nakon par sekundi prevladam etiku i zatražim broj 39, a mlada 20-godišnja vrištapička, skulirana za ovu prigodu, mi ih donosi. Probam – udobno, nema šta. Malo ih pregledam i ugledam feler, gdje – na kurčevoj peti!!! Poluodlijepljeni komadi kože na peti, malo zagrebem i ljepilo se samo otvori. Zovem vrištapičku koja je taman očekivala moj galop prema blagajni, kažem joj da nisu dobro slijepljene. Pogledam cijenu – 440 kuna. Ova donese druge. Imaju isti feler. Curka se smješka i govori mi: „Takve su sve koje smo dobili.“ Uopće se ne da smesti. Zahvalim se i odem.

Danas popodne dobila sam ideju, pomalo utopističku, jebi ga, naslušala sam se previše Clasha u životu. Svi na psihoterapiju, najkraći je slogan koji ujedinjuje moju viziju.

Dakle, svi psihoterapeuti u zemlji trebali bi odvojiti mrvicu svog slobodnog vremena i uprijet za malo društveno korisnog rada. Tretirala bih cijelu populaciju, bez izuzetka, ne bih uvažavala ono „meni je dobro, ja sam mentalno uravnotežen(a)“. Jerbo nikad ne znaš kad će stvari otići u kurac. Tako bi svi, od teta u Konzumu, zaštitara, branitelja, domaćica i studenata do gnjevnih nogometaša i njihovih trenera dobili svoj komadić duševne utjehe jednom tjedno. Država bi potakla zapošljavanje nezaposlenih terapeuta, učinila sve što može da vojnika u službi olakšanja duše bude što više. Eto ti najpraviše duhovne obnove svih Hrvata. Jest da izdaleka nalikuje na radnu obvezu i neku apsolutističku mobilizaciju ciljanog kadra, ali bože moj, do tako plemenitog cilja potrebno je preskočiti i poneku birokratsku preprekicu.

Utopija kažete, a jebi ga, ja sam mislila da sam dobronamjerna.

BABE KOJE SU SJEBALE HRVATSKU

Baba s cirka 50 u zmazanoj sivoj trenirci krstari trgovačkim centrom. Traži proizvode na akciji, gura kolica i prevrće police. Iza nje krotko kroči njen mali sinek od nekih metar i devedeset, 100 kila žive vage i sa zlatnim lancem oko volovskog vrata. Zločinačka organizacija u začetku, tek je kurir-pionir.

Dođu za pult sa salamama taman pola minute poslije mene. Red se pomiče i prodavačica pita tko je sljedeći. Baba se, naravno, gura i viče „Mi smo!“, ja je ne jebem i kažem da sam stigla prije. Njeno me mladunče prži pogledom, ona krivi usne i nešto mrmlja sebi u bradu. Poslije me ipak sustižu jureći prema kasi, dok sam zaglavila na polici sa sojom. Gledam preko ramena, ona plaća, on poslušno pakira stvari u vrećice. Boli ga kurac za sve što se trenutno zbiva oko njega. Brije kako što prije odjebat staru i otić s dečkima do kladionice, onda na cugu u kvart, pa u Peti element na pičke i narodnjake.

To su te žene, majke, patnice i žrtve koje su sjebale Hrvatsku, distributerke grižnje savjesti. Cijeli život radim k'o beštija i ovo mi je hvala, govore svima oko sebe – šefovima, muževima, sinovima i kćerima. Po cijele dane su u tim svojim kuhinjama, k'o Baba Jaga vise nad loncima i pirjaju, pirjaju, uništavaju ono malo vitamina u krumpiru, tikvicama, kupusu i blitvi nakuhavajući ih dok se sve ne raspadne. Kuhinja smrdi, smrad se širi i po stubištu, a one čekaju svoju mladunčad da se vrati iz opijanja po kvartu. Poslije im vade te povrtne leševe u duboki tanjur i mrmljaju sebi u bradu kako opet nije stavio svoje gaće i čarape u košaru s prljavim rubljem i tako redom.

On je pušta da sere i mljacka tu kašu što mu je stara vještica, Gospođa majka, vari već 20 godina i od koje redovno dobiva žgaravicu i proljev. Razmišlja o kebabu koji će nakon rakijanja požderat s dečkima na Tkalči i mogućnosti da nakon svega mazne neku picu večeras na tulumu kod Ljutoga.

JATACI

Svatko štiti svog jataka. Ista je klika u gospodarstvu, politici, mafiji, sportu, ma i u alternativni, čovječe. Nema razlike. Od raspojasanih generala lakih na obaraču do kulturne i rock and roll elite jataci su najjača karika bez koje ne ide. Možeš svirat kurcu sam k'o prst u toj igri, nema ti tko pomoć. Sale protežira Hladno pivo, Ilko TBF, estradnjakuše svoje pevaljke, ja mrdnem pičkom kad god mi bilo tko pokloni osmijeh, nije za hvaliti se, al' nek se hitne kamenom ili hamburgerom tko misli da je nevin među nama.

Ljudi misle, underground je čist i nepotkupljiv, ali kurac, i tu jataci na Balkanu diktiraju stvari, svatko drži i brani svoga. A svi su usrani od straha da im popularnost ne padne. Svaki peder i svaka kuja koja se mikrofona laća skupo plaća za svaku lijepu riječ i ispisani redak. Mrčiš novine svaki dan, a sutra njima možeš obrisat guzicu, pardon – više ne brišemo novinama, nego Zewom, Palomom i ostalim sranjima.

Najsmrdljivija je rock-aristokracija. Šmekeri koji puše fine cigare i eklektički raspravljaju o pop-kulturi, umjetnosti i jazzu. Samo taštine rajcaju druge taštine i sve se rastapa pod našim nogama. Oni su ovlašteni reći što je zlato, a što drek. Virtualni seks za obične smrtnike koji još i plaćaju da mogu gledati. Sve je to tako jebeno cool i ostaje nam samo ljubav koju primimo „from time to time“, komad nečijeg ramena spremnog za umoran obraz i suze...

Zato pogasim sva svjetla u stanu, u aroma-lampu kapnem par kapi vanilije, stavim laganu glazbu pa legnem uz Malu i čvrsto je zagrlim. Netko mi je već trebao objasniti da ne mogu sama mijenjati svijet, a da smo ja i moji ljudi samo sekta.

MRČENJE

Mrčim papir. Iz dana u dan. Za koga?, pitam svjetinu dok se u fantaziji penjem na divovski neboder od zvučnika i glumim Bona u Live Aidu. Za kurac!, odgovora virtualna svjetina u kolektivnom huku na moje pitanje.

Pisci upregnuti u svakodnevno rintanje u korporacijama pišu k'o ludi. Roman za romanom niče k'o cvijeće poslije Černobila na toj našoj literarnoj sceni. Ništa nam drugo nije ostalo osim naših pisanija. Laptop sjaji u mraku k'o zadnji svjetionik moralne budnosti, dok partner čeka u krevetu, a sitna деца sanjaju nove trodimenzionalne videoigrice.

Toliko knjiga, a raja ne čita ništa osim legendi ispod slika u novinama i kataloga što ih na povratku s posla dočekaju zabodeni u poštanske sandučiće. Nisu pročitali knjigu od srednje škole i lektire „Na Drini ćuprija“, „Kiklop“ i „Mirisi, zlato i tamjan“. Poslije večere gledaju američke forenzičke serije i prde pod poplunom. Mi tek čitamo jedni druge. Što iz ljubaznosti, što iz obzira, ponekad i s guštom. Književnost. I to kakva. Mislím dok svršavam na Popovića Edu, mog omiljenog spisatelja. „To ti je priča, osjećaj za stvarnost, ulični sleng, dijalog, tenziju... U pičku materinu i sve one nove Marije Jurić Zagorke, romantičarke i fantazmagoričarke koje ne znaju bi li piškile ili kakile. Malo bi stvarnosti pa bi malo fantastike. Čim se primaknu same sebi, eto ti čudnih bića, vilenjaka, jednoroga, patuljaka i zombija. Ma kurac, skini se gol i drkaj, da te vidim“, odjednom počinjem vikati k'o luđakinja u transu koja je u šlafroku pobjegla niz kapiju bolnice u Vrapču. Mala leži pored mene i u trenu me prestane češkat po glavi. Navikla je ona na takve moje seanse i sad se samo smije i viče: „Tiše, ludo moja razdrljena...“

PARKOVI

„Njoj su ti bitni samo ona i njen dečko“, kaže tinejdžerica u lanenim hlačama i sunčanim naočalama drugoj dok lagano mile pored moje klupe.

Danas je dan kad se družim sa zagrebačkim parkovima. Nije bilo namjerno, tek sam morala negdje ubit dva sata vremena viška. Kakav luksuz – vrijeme viška! U parku na Importanneu usred kojeg pršti vodena rapsodija od fontane. Vodeni mlazovi steru se u visine i obrušavaju nazad dok Zagrepčani uživaju u svojoj Niagari. U ovako natrpanom gradu i prazna klupa u parku je postala pravi zgoditak. Malo prije nas troje se utrkivalo do jedne ekstra rezidencije u hladovini. Pobjedu su odnijele žustre curke na rolama koje su bile najdoraslije izazovu, i nije mi žao.

Ma, šta se tu ima prigovarati? Narod je okupirao parkove. Hrvatski zrak je, kažu, visoke kakvoće, još je uvijek totalni hit u Evropi. Nijemci, Belgijanci, Talijani, Francuzi i ostali šeću se i ustrajno hiperventiliraju taj naš zrak. Prosječnom Berlinčaninu promenada po Glavnom kolodvoru je wellness samo takav.

Nakon što mi je dopizidila socijala na Importanneu koja me svakih pet minuta žica kunu za litru vina, bešćutno sam pobjegla u park kraj Umjetničkog paviljona. Tamo se izležava oku ugodnija srednja klasa. Gledam dečka i curu koji se naizmjenično masiraju. Dalje od njih dječaci od nekih pet godina natjerava loptu u Bobanovom dresu. Stižu pankeri s ljubičastim irokezama koji vuku pune vrećice Q packova Žuje. „To su roditelji krivi koji to dozvoljavaju“, kaže muškarac u godinama svojoj supruzi koja žuri doma na sapunicu. Mene su samo okrnuli okom, misleći „koji kurac ova luđakinja zapisuje u svoj notesić!?“

JA, JACK I NINA P.

Skutrena u svom gnijezdu, slušam Jacka Johnsona.

Krasan, lepršav, ritmičan, zgodan surferić. Jaše mali na akustari i meni se to tako sviđa nakon svih distorzija i kaosa koji su mi zaprljali slušne rupe. Imam feeling da Atlantik zapljuskuje rubove moje dekice koju natežem oko sebe.

Jack je rođen na Havajima, ja na Visu. Valjda ćemo se razumjet kad se sretnemo negdje na virtualnoj žici. On, vitak i gibak, svojim dugim prstima prebire po lijepoj, velikoj i sjajnoj gitari. Ja, mediteranska lezba s jahaćim strukom, možda nemam šanse kod tog mladca. U primozgu mi još negdje spava kolektivna balkanska svijest, zametnuti strah od Turaka. Ipak sjedim i slušam, tražim način da slavodobitno spustim kulturni most koji će spojiti naše obale.

Nacionalni ponos teško mi ide. Najteže. Ponavljač sam i nikako da se maknem iz prvog razreda. Zašto mi uopće i dalje pružaju priliku? Zašto me ne zatvore na neki novi Goli otok? Ne može mi ne bit neugodno kad vidim zmazane, debele 40-godišnjake u gadnim, iznošenim trenerkama i s cigaretom u zubima kako šaraju po listiću u kladionici. Ili kad maloljetne napirilitane divokoze jašu u čoporu dok im iz mobitela ciči novi hit Jelene Karleuše.

Krećem se u manjini. Zamećem tragove i kupujem vrijeme. Zamara me to svakodnevno isprekidano kretanje, zadihano vrludanje između prepreka koje u svako doba dana i noći stoje na mom putu. Ima dana kad sam posve sigurna da smo sami sebe zarobili u ovoj maloj zemlji za veliki umor. Da od pukog straha i lijenosti ostavljamo svoje kovčege na kotačiće da leže na ormarima dok se mi ovdje navlačimo za svojih pet minuta mira, spokoja i kreativnosti.

„Ili otiđi, ili prestani srat“, govori mi glas nutarnji dok se spremam preko usana prevaliti debelu, masnu psovku. Nešto poput „Jebem ti mater u pičku!“. Odjednom me skulira mekani, djevojački glas skandinavske vile Nine Perrson. Ove sam subote baš Cardiganse odabrala za sobni soundtrack. Ponekad bučni, ponekad bolećivi Švedi me sjećaju na vonj zelenila, svježe raskopane zemlje i pokošene trave u vrtu oko novog Studentskog doma u koji sam se imala čast useliti kad se konačno otvorio '98. Prvi strani CD koji sam u životu kupila bio je „Emmerdale“ Cardigansa. I tada sam najviše voljela prkositi vlastitim očekivanjima. Uznijeti nešto na razinu kulta naslovljenog „moj prvi CD“ – to mi je

specijalnost. Imala sam sreće. Ispod covera sa zelenim brežuljkom i razigranim psićem izletjela je erotika Nine P. Akustične pjesmice koje su jednom u budućnosti obećavale melankolični garažni rock.

DLAKE, MOJE PRIJATELJICE

Dlake, dlake, svuda su po meni. Ne bi čovjek rekao da sam žena, a dalo bi se staviti u optjecaj i tezu jesam li uopće čovjek ili neki drugi, novi, neotkriveni, od znanosti znalački tajeni sisavac...

Počelo je s nogama, posutim vrletima beskrajnim već od ranog puberteta, kroz takvo šipražje teško se može probiti i prosječan pojedinac iz roda komaraca. Možda me zato teško grizu kad sam nepodšišana, ha-ha... Odmah sam reagirala, kupila najbrutalniju britvu koju sam tada, krajem 80-ih mogla nabaviti na brdovitom Balkanu. Nasapunala dlakave nogice i krenula gore-dolje, sektor po sektor, pa alatku pod mlaz, i tako po nekoliko puta... Shvatila sam da je ta kosidba čisti gušt, kao kad prvi put probaš susjedovu kosilicu, pa k'o manijak zaigrano trčiš po travnjaku pred kućom dok se ukućani ne zabrinu i doslovno te ne skinu s nove igračke. Ali avaj, za tjedan dana ponovno bi izronile jače nego ikada. Vidim formira se tu neki pokret otpora, neće ova divizija posustat bez organizirane akcije. Mlada i neiskusna, raspitam se kod ženskinja moje i starije dobi kako da se riješim ovog zla. Rekoše – treba ići po stručnu pomoć. Dali mi broj neke tete Ružice koja radi depilaciju doma u ilegalnom salonu, negdje na Skalicama. O.K., rekoh, učinit ću sve. Dođem tamo. Dočeka me gospođa „od povjerenja“: uvjeti sterilni, stan preuređen u pravi pravcati salon za depilaciju, samo ne plaćaju porez. Čupaju dlake na crno.

Nakon što je gospođi u kasnim 30-im izdepilirala bikini zonu a da ova nije ni trepnula, već je konstantno srala o apartmanima na Braču, red je došao na mene. Skinem se u donje gaće, legnem na ležaj, a teta Ružica miješa tećicu s vrelin zelenim voskom i umiruje me riječima: „Sad ćemo mi to, dušo, nećeš ni osjetiti.“ Trudim se vjerovat joj, ali stopala se znoje od strahica. Premaže ona prvu trakicu i potegne, baci pogled na tretirano polje, pa se nezadovoljno namršti.

„Nisu otišle skroz, a ti si mi se malo zgrčila, je li, mala moja?“ kaže dobra teta Ružica, Xsena ratnica za dlake. Ne ide joj u prilog što mi se koža na nogama znoji od ovog traumatičnog tretmana ljepote. Teže joj klizi trakica, ništa se ne diže. Meni je neugodno, vidim da je naletjela na tvrd orah.

Nakon sve te borbe prsa u prsa rastu mi brkovi na licu. To je već strašno. Što je muškarac

bez brkova – to svi znamo, ali što je žena s brkovima – to tek trebate vidjet.

Ružnjikava sam s tim crnim, debelim izraslinicama, kvare mi i ovo malo mukom stečenog i izgrađenog imidža. Na sve načine ih se pokušavam riješiti. Kupila sam u dm-u tanku, preciznu pincetu koju tri puta tjedno stavljam u promet. Spičim lampu u facu, uzmem ogledalo u lijevu ruku i gledaj, traži, vadi iz korijena.

Osipam se tim dlačinama svud po tijelu, stotine kuna pičkam na depilaciju, ali one ne posustaju. Da ih pustim, a nisam u stanju ohrabrit se toliko, jebo me pas ako ne bih nalikovala jednom od članova grupe ZZ TOP. Rođena me mati ne bi prepoznala, završila bih gostujući u HRT-ovom „Globalnom sijelu“, gdje Joško Martinović dovlači sve čudake s Balkana.

SPEEDY GONZALES

Ogroman oblak dima na mojem balkonu. Islamski ekstremisti napadaju Voltino preko Trešnjevke. Ma kurac! Luda novinarka otkrila pirotehniku u 30-ima, eto što je...

Uvijek su mi Božići i Nove godine bili koma baš zbog straha od petardi od kojih bi gradom odzvanjale detonacije k'o u Bejrutu. Frka mi je bila do te mjere da sam na Badnju večer po Peristilu stalno bila u stanju panike i stresa. Čak bih u to doba iz upotrebe izbacila sve jakne i majice s kapuljačom da mi projektil ne bi s visine pao baš u moj „tobolac“!

Osjećaj je genijalan. Zovu se Brzi Gonzalesi i zapravo su dimne bombice s fitiljem koji, kad ga pripališ, aktivira neki suludi mehanizam vrtnje plamteće loptice koja tako divlja nekoliko sekundi i ispušta obilne količine dima. I što je najštosnije – nema buuma, nema, da ga jebeš, samo ludi zvuk čigre koja baca žute iskre, dimi se, vrti i sjaji plavoljubičasto. O.K., malo im je prošao i rok trajanja. Šest ih je u kutiji, a ja imam Konzumovu vrećicu u kojoj je 20-ak kutija tih malih pizdarijskih.

Odjednom sam se sad zalaufala: trgam kutijicu, izvadim Gonzalesa, pripalim fitilj, otvorim prozor, bacim, zatvorim, pa kroz staklena balkonska vrata gledam i uživam. Mlađahni susjed koji živi preko puta mene u obiteljskoj kući (kat iznad roditelja, samostalac sam, boli me kurac, štedim za svoj stan i čekam da starci odapnu) zatvorio je vrata svog potkrovlja da mu ne ide dim u izbicu. Toliko sam zagadila susjedstvo, he-he...

HEROIN

Pronalazim stare frendove na facebooku. Suluda stvar. Nekad sam bila uvjerena da ću zauvijek ostati izvan Mreže i tipkati po mobitelu, smišljati najpjesničkije sms forme. Jebi ga, i te smo se igračke zasitili prebrzo. Kao i jedni drugih.

Na dane ne volim Malu, klonim je se. Skušim da sam navikla na svoju samoću i soliranje. Nakon 48 sati provedenih s drugom osobom postajem zabrinuta za svoje rituale – porcija Jacka Johnsona prije spavanja, buljenje kroz otvoreni prozor na Trešnjevku i dimnjake toplane, kakanje u mraku s mp3 na ušima, jedenje češnjaka s kozjim sirom oko ponoći, sve to i tko zna što još čega se sad ne mogu sjetit...

Vrijeme k'o ludo piči kroz mozaik od mozga, srca, eona i ne nudi „sučevu nadoknadu“, nema milosti prema našim neobavljenim poslovima i zagubljenim kockicama. Ne jebe ga naša neuslišana mladost, naša nezavršena adolescencija, nerazriješene romanse... 'Ko je uspio koga zgrabiti i privezati za krevet ili srce – super, 'ko nije – jebo je ježa. Pričam k'o šankerica, odvratno sam sarkastična i bezobrazna. Možete i pljunuti na ovu stranicu, ne bih vas osudila. Smijem sa sama sa sobom i sebi. Razvratna solerica ponovno masturbira na vaše slike sreće i blagostanja.

Najljepše u životu mi je bilo kad sam povukla prvu crtu dopa. Nisam više od četiri puta, kunem se. To je bilo to. Jednostavno, nisam imala muda za nastavak, a danas mi je žao. Ponekad mislim da sam ja zapravo bila pička prema Heroinu. Da. Ja prema njemu. Jer dao mi je toliko puno u te četiri pune crte što smo s družili. A ja sam, preplašena civilizacijskom propagandom, dala petama vjetra. Fejkerski pobjegla.

Bilo je predvečerje nekog dana u mjesecu travnju '99. Studentski dom, soba 86. Frend frendovog frenda. Sređivali smo zajedno grass. Ja da se zamantam, a on da ga spusti. Dopom me nudio pet-šest puta, ja sam ga smjerno odjebavala kao tetku koja ti za nedjeljne posjete tura u džep 100 kuna „da imaš“. Ne treba, govoriš, a Boga moliš da ne povuče ponudu.

Taj dan sam odlučila reći da dopu. Prvo smo otišli u dućan po nešto slatko, Venco je inzistirao. Sjećam se da smo se tako šarmantno zajebavali s prodavačicom plaćajući račun. Tražila sam ga da mi ostavi dop i da ode. Kad sam ostala sama, složila sam crtu, a prije svega sam namjestila muziku koja mi paše. Ne ide ništa bez koncepta kod mene. Stavila sam Bang & Blame R.E.M.-a. Pičilo je k'o blesavo, a na vrata mi je kucao Zdeslav, osjetio je da

spremam neko sranje sebi učinit i eto ti njega, frajera i dušebrižnika, u vizitu. Odma je skužio spiku i počeo se derat. „Ne mogu virovat da ćeš to učinit!“ Svađali smo se k'o debili dok sam ja zaljubljeno stajala pred složenom crtom na stolu, k'o njuferica pred kurcem. Pokušavao je na sve načine.

„Zakleli smo da to nikad nećemo napraviti“, pozivao se Zdeslav na neko zaboravljeno bratimljenje i zaklinjanje u njegovoj vikendici u Sevidu.

Bolio me kurac. Čula sam ga negdje u dalekoj pozadini. Grijeh je tako slatko mirisao, muzika je razbijala bubnjiće u komadiće sitne, jebeno nalik na mrvice shita spremne za posipanje na rolu. Srolala sam papirić iz omiljenog bloka Morning Glory, lagano se sagnula i povukla crtu do kraja. Prvu sekundu ništa, samo bezglavo iščekivanje, i onda toplina u glavi, grlu, cijelom tijelu. A onda, sestro, brate, učitelju – potpuno oslobođenje od svih sranja i pritisaka koje sam naložila u svom kaminu svijesti.

Čisto plavetnilo za kojim sam oduvijek čeznula i baš onaj tepih u kojem se Ewan McGregor aterira niz samog sebe k'o taksijem do Mezopotamije. Kristalna bistrina, sve alegorije jasnoće i razumijevanja same bitnosti svog postojanja. Blizu erotici, milina po cijelom tijelu, misli ne prebrze, podatne, emotivno inteligentnije nego ikada. Da me vidiš, ne bi nikad rekao... da sam prije pola sata zajahala samog đavla. Pametna akademska građanka, načitana do boli, suosjećajna i skrušena točno kad treba.

Što je to heroin radio meni, pitam se. Ovako emotivna kao što jesam, pa odvrnuto na 9. Korak od pucanja skroz na skroz, rimuje se s „orož“, znam i nije slučajno. Pritisneš ga negdje u glavi, nekog dana, i odlučiš to jednom učiniti, protiv svih zakletvi, pravila samoodržanja u urbanoj džungli koja su ustanovili neki pametniji od tebe. Ziherašica sam i bilo me strah k'o stoku. Uostalom, svi vjerni i dragi drugovi moji napali su me k'o prljavu životinju. Prijetili su čak da će mi nazvat staru u Split. Jebote, kako ti najmiliji prijatelji mogu zaigrat pandursko kolo oko života...

NE, OVA KNJIGA NE PROPAGIRA PREZIR PREMA DROGI I OVISNOSTI. Boli me kurac hoćete li se bosti heroinom, kljukat multivitaminima ili ginkom, oćete pit pive, rakiju, štok. Ili ćete brijat na tofu, seitan, smeđu rižu, shitake gljive. Nije me briga ako i kombinirate ova dva pakla zajedno!

PUN GRAD, JEBOTE

Cijela jebena Hrvatska došla je u ovaj grad, kužim to. Živim na Svačićevom trgu, ja curka sa splitskih Skalica. Auti mi zuje pod prozorom k'o ludi, imam osjećaj da sam si sagradila vikendicu na Grobničkom polju. Škripe kočnice, neznani mladi junaci piče u svojim ganc novim pilama dok čekaju semafor da ih propusti u njihove buduće avanture u Ludnici, Mraku, Folcoteci, Tantri...Čujem onu „Iznad Tešnja zora sviće“, mislim si di je taj Tešanj, jebote! Sjebavaju mi zvučnu kulisu, duševnu mi bol zadaju. Zatvaram prozore da bolje čujem Libertinese.

Povijest mojih selidbi teško bi stala u 10 kartica teksta. A to je problematično, pobro. Mnogo bre ciganluka nakupih u ovih 30-ak godina. Počelo je dok sam još bila „nejaka“. Prvo na Sućidru, gdje se tata pokušavao opametiti, dok mu je Mirjana, majka mi, davala brojne prilike za to. Tako ona misli, jebi ga.

Moj stari je bio alkos, tako kažu. Al' ne onaj balkanski tiranin koji tuče dijete i ženu, razbija pivske boce nad njihovim glavama i psuje im sve po spisku dok oni drhture ispod stola. Neeee! Čovjek intelektualac, jebote. Slušao bi Milesa Davisa i laganini trusio Jacka... Smiješio se, vodio mene u šetnju kvartom. Sjećam se da sam bez obzira na tekuće pizdarije bila sretna. Jebote, mislila sam da svi očevi slušaju Milesa Davisa dok pijuckaju Jack Daniels. To je bilo vrijeme kad je iz svake poštene kuće cvrčio radio na kojem je zavijao Milo Hrnić ili Tereza Kesovija. A moj je papa, bivši kapetan duge plovidbe, imao svoju briju, pa kako se, dođavola, njegovo dijete ne bi osjećalo posebno... Split se i tada dičio da je cvit Mediterana. A bio je kurac. I tada kao i sada. Neda Ukraden je punila Gripe. I samo nas par koje su zvali darkerima i depešovcima remetili smo tu sliku s razglednice. Peglali smo svaku večer svoje crne košulje za izać na Peristil. Navečer bismo u svom mračnom zakutku na Vestibulu zapalili joint, kimali glavama i osjećali se tako jebeno super cool.

SEOBE

Seobe naroda, preko Karpata, prema plodnim ravninama u istočnoj Europi i Mediteranu – sve mi je totalno proketo poznato. Moje su seobe put bez kraja i konca prema obećanoj zemlji koja se zove dobar iznajmljeni stan. Iz stana u stan, istovarivanje i utovarivanje. Kartonske kutije i crne vrećice u kojima se nalaze zgužvani podsjetnici na to tko si i što si. Čerge – ciganluk cjeloživotni.

Mjesecima i danima pred selidbu prolazim uvijek iste paket-aranžmane gnjeva, očaja i malodušnosti. Zavist me potpuno preuzima. Sikćem na znane i neznane koji imaju sreću da život prožive na dvije-tri adrese. Ja sam ih, jebi ga, promijenila dvadesetak. Svugdje po godinu-dvije. To je moj osobni rekord.

Žicam prijatelje i znance za prijevoz. Obilazim supermarkete kao pas tragač u potrazi za velikim, izdržljivim kartonskim lijesovima u koje ću položiti svoje stvari. Kad ugledam ogromnu kutiju sa znakom Fax Helizima, plazim jezik od sreće pa se s vrata dućana zatrčim prema njoj. Dovlačim sve te ambalažne trofeje doma, pobacam ih po parketu i počinjem se sažalijevati. Kukam i naričem, ne znam prihvatiti tu tako poznatu situaciju.

Opet se pakiram i spremam za odlazak, a taman sam se navikla na susjedovu džukelu koja laje i protestira kad god se penjem stepenicama prema stanu. Izgradila sam pristojne dobrosusjedske odnose. Frajer na katu ispod mog taman se navikao skupljati moje gaće, čarape i jastučnice koje mi jednom mjesečno padaju na njegov balkon. Zapišala sam svoje stabilce i meni se ni ovaj put nikuda ne ide.

Želim se zaljubiti u nekog nositelja stanarskog prava. O.K., u nositeljicu. Ušuljati joj se pod krov, tamo se osjećati kao doma. Ovako sam više kao sjeban zaštićeni svjedok koji mahnito mijenja adrese, sa spremnim koferima pod krevetom i cijelim planom ispisanim kodnim znakovima na papiriću spremljenom u novčanik.

Pljušte vječite teorije o preporukama kao najboljem načinu nalaženja sigurne gajbe. „U oglasima nećeš ništa naći. Trebaš gledat stanove i odma' kaparit“, viču mi pametne savjete ljudi koji do tridesete nisu izašli iz roditeljskog doma i koji misle da pohani pileći filei rastu na stabljikama iza kuće. Poberu se, podgriju i stave u zdjelu za serviranje, tako to njihova mama čini već godinama. Kao da sam ja guštala kad sam prvi put u životu trančirala pile. Moš mislit.

Svi mi idu na živce i korak sam od mržnje i prezira koji će mi skoro početi izlaziti na uši. Pa zavidna sam, gnjevna sam i prijetim se Univerzumu prstom kroz prozor balkonski. Sažalijevam se, pljuskam se tim osjećajem kao aromatskom vodicom u wellnessu. Mislim kako mi neka otrovna i strašna sila ne da sviti gnjezdašce i ljubomorim se na sve one kojima su starci namijenili neku popudbinu, neku otpremninu za duševne boli odrastanja na brdovitom Balkanu. Tutnuli im u ruke bar pola kese za stan samo da ih se riješe i osiguraju im cirkuski šator za djecu, žene i krotitelja koji samo što nisu stigli.

Ne valja mi gledati u Druge, zbore moji duhovni učitelji i imaju prokleta pravo. Ne valja piljiti u njih. Zabavljam se na svom igralištu od mazohizma, destrukcije, vitalizma, zdrave hrane, zelenog čaja. Tada se sjeta uvuče u moje redove...

NAJOZBILJNIJE

Nikada nisam pušila kurac u životu. Najozbiljnije. Vrijeme je da i to ovdje časno priznam.

Nije da nisam imala prilike da se ogrebem u toj sportskoj disciplini o kojoj se raspredaju bezbrojni mitovi civilizacije. Imala sam i ja svoje trenutke susreta sa suprotnim spolom. Nespretna petljanja oko Njegovog šlica na Njegov nagovor, uljudna potreba da učinim nešto s Njegovim crvuljkom i tako zahvalim na toploj riječi i razumijevanju, netom ukazanoj nježnosti i poljupcima.

Kakav je to strah od kurca kod mene lezbe? Ne znam, nisam pretjerano istraživala. Ipak, ponekad sam ga voljela držat u ruci i igrat se s njim. Nisam imala blage veze što da počnem s tim čudnim udom što je izgledao poput kranjske kobasice, koje su bile na cijeni za stare Juge. On bi me puštao da ga premećem među prstima, mislio bi da je to neka moja čudna predigra, a ja sam se, u sebi ili naglas, smijala tom toplom komadu mesa čiji je krajnji cilj bio da uđe u mene i tamo ostavi svoje sjeme. S drkanjem, kužite, nisam imala problema. On se oduzme, zatvori oči, ja ga natežem gore-dolje s palcem na glaviću, zurim po sobi, mislim o drugom albumu Radioheada, a on se dolje rastapa od miline. Drago i meni, neka čovjek uživa, red je. Naravno, uvijek bih bila spremna na ljepljivi finale sa štrcanjem sperme po mojim rukama, koljenima i odjeći. Jebi ga, u znak dobre volje nekako bih to pregorila. Međutim, mnogo mi je, ponavljam, bila odbojna pomisao o ulasku crvuljka u moju toplu unutrašnjost. Nisam ni pokušavala dozvoliti taj Proboj. Ni jednom do sada. Jesam li shrvana od sramote ovim priznanjem? Nisam. Samo mi je u teoriji ponekad malko žao. Kao kad ljudi koji ne podnose visinu s dozom divljenja gledaju padobrance kako iskaču iz helića. Možda jednom probam. Tko zna.

Sada sam sretna s prstićima. Ženskim, lijepim, mekanim prstićima koji me poput harmonike pritišću. Kakva perverzija, čista umjetnost. K'o Karakašev nastup na Montmartreu. Smetaju mi ponekad nokti koji izrastu predugački na tim obožavanim prstićima. Nježna sam, a ne bi čovjek rekao kad me vidi. Ponekad ona ili ja pritisnemo krivo dugme, čujemo samo reski zvuk koji se ne uklapa u našu harmu. Nisam nikada posve ovladala instrumentom. Možda je tako bolje. Ostati Absolute Beginner.

Ležim i grlim je, a sekundu poslije ona pogađa note i ja počinjem čuti muziku. Gubim se, podižem se, krenulo nas je. Pa i distorzija poneka više nam ne smeta.

SAMA SVOJ CIRKUS

U polumračnom parkiću na Mažurancu sjedim na klupi. Mrak je pao pred sat vremena. Latentno se smrzavam i pokušavam uloviti koji dojmljiv redak. Blizu je Dramska akademija, možda padne koje zrnice kreativne i na mene.

Nema drvenog stolića, tabakere, staklene pepeljare i vrhunskog Technicsovog sterea. Nema spisateljskog preseravanja tako tipičnog za neke među nama. Nema ničega od navedenog, ali ipak se preseravam. Stalno netko prolazi i smeta. iPod Shuffle vrti nove Kings Of Leon. Mame šeću malodobnu djecu. Uvjeti savršeni za poeziju, proza se teško probija. Mogla sam i ja gurati neko dijete u kolicima, upoznati čari roditeljstva. Mogla sam, mogla... Ali presebična sam do sada bila. Ni s kućnim ljubimcima se nisam iskazala. Kad sam bila mala, mačka nam je krepala od otrova za štakore u dvorištu, kanarinac pobjegao kroz prozor kupaonice dok smo zračili.

„I’m The End of The Family Line...“, pjevao je Morrissey. Jednom će se stvari promijeniti. Željeto ću odgajati dijete jednom. Usvojiti dječaka ili djevojčicu, da! Doći će to vrijeme. Vjerujem u tog boga. Do tada sam sama sebi majkom. I to je nešto, ima tu posla preko glave.

Sama svoj cirkus. Sama svoj koncert, show, svoj kušač ukusnih i neukusnih jela. Sama sebi pričam priče za laku noć.

Kurvanjski imam običaj.

Pred otvorenim facebookom, na kojem tupo gledam nečije slike s kućnog tulum/sjedjeljke/preseravanke sjedim i uopće se ne činim spremna za ikakvu komunikaciju.

Ljudi se javljaju na chatu, ja ne odgovaram, čitam riječi kojima me pozdravljaju i pokušavaju zapodjenuti jedan klasični četalački jam. Ne dam se ja, ne ide mi se u razgovor, umara me pritiskanje ionako otvrdnule tipkovnice (moram kupiti novu, osjećam se već kao kopač krumpira dok pišem). Sve mi je glupo, svi su mi glupi i nedostojni ičeg. I ja sam si jeftina, prazna, melodramatična lezba koja po vas dan kuka i zapomaže, te sere ni oko čega.

Recesija će nas sve požderati k'o kukavičja jajca. Provest ćemo mladost i rane zrele godine u kičastim, sladunjavim gay friendly lokalicima. Srčuci šarene kokteliće i plešući na bezmudi trash electro. Hvatajući svaku svoju curu oko struka pod stroboskopskim svjetlima u Logicu,

Funku, Gjuri... Međusobno se preplićemo u intimnim vezama. Malo nas je, sve se znamo i jebi ga, razmjenjujemo žene. Po broju vjerojatnosti sve se moramo jednom negdje sresti. U Puli, Rijeci, Zadru, Osijeku, Gospiću, Motovunu, Visu, Dubrovniku, Splitu, Zagrebu, Ljubljani...

Bavimo se izvedbenim umjetnostima, ekonomijom, pravom, dizajnom, marketingom, ali sanjamo o tome da zasnujemo malu žensku komunicu negdje u nekoj tolerantnoj i pitoresknoj hrvatskoj pripizdini. Podijelimo otkaze, raskinemo ugovore i odmetnemo se kako to od nas traže najnoviji izazovi 21. stoljeća. Starce ostavimo u potpunom, finalnom šoku. Posljednja igra leptira.

Tko su te cure o kojima pišem? Neke od vas pojma nemaju o svemu ovome. Sasvim ste normalne, uredne lezbe i nije vam jasno koji ja to kurac ovdje serem o nekom drogiranju, lokanju, opsjednutosti nezrelim rock and roll fetišima, traumama iz djetinjstva... Radite, bavite se sportom, idete na Gibonnijeve koncerte, tekme repke, kazališne predstave u Komediju. S curom sjednete u auto pa se vozite na wellness vikende u toplice, na Madonnin koncert u Ljubljani. Ništa o ovome ne znate i nervira vas ovakav dnevnik jedne lezbe koja vama skoro ni po čemu nije slična. Znam, znam, malo sam prebolesna za vaš ukus.

DRAGI ZAGREBE...

Pokvario si se, Zagrebe. Probarabio. Raspištoljio. Gdje ti je ta srednjoevropska osobnost, kamo su je odnijeli i ostavili samo scenografiju i gole daske.

Dragi Zagrebe, prešao si svaku mjeru, radosno sam mijenjala čist zrak i gladak ten uzduhom obogaćenim raznoraznim sranjima. Da, pasalo mi je. K vragu, i prirodna idila u okruženju neandertalaca dopizdi čovjeku kad je nema s kim podijeliti. Vidjela sam neki dan iz tramvaja kako ptice nervozno nadlijeću grad. Činilo mi se da hvatam njihov feeling, da osjećam strah, živčano mahanje krilima i namjeru da odu što dalje, negdje gdje je mirnije... Znaju one što se događa i bez pretplate na *Jutarnji*.

U tramvaju za Prečko razbacani sutrašnji reklamni primjerci 24 sata. Na naslovnici sranja, ubojstva, jebačina i koljačina, seljačija. Ljudi čitaju, gledaju jedan drugog ispod oka. Tko će biti sljedeća vijest? Natjecanje za psihopata dana počinje. Ulazi frajer s pet vreća punih plastičnih boca za reciklažu, zadovoljan je, najebavao se po kontejnerima, ali ulov obećava. Nije mu bilo svejedno dok je rezao vrećice smeća i tražio ispražnjene bočice piva, Cole i vode, ali sad je sve pospremljeno, uredno i marno. Kupit će tjesteninu na akciji u Konzumu i tunu s Atlantika obogaćenu s malo žive – da ostane živ do sutra...

Dragi Zagrebe, meni si već posijao sjeme odlaska. Tko zna kako ću misliti sutra, ali danas, danas poduzetno promatram zemljopisnu kartu.

„Kamo dalje, rodjače?...“

„Svugdi sam bija, sve vidiša i evo sad san tu, ovo je black tattoo...”

„Rekla si mi jednom – svi gradovi su isti, mi smo samo putnici u prolazu...”

Citati, zajebani citati... Mogu li mi oni pomoći u odabiru novog smjera bijega? Sjever, jug, zapad, istok? Ne zna Džoni, ni Saša, ni Metessi...

Rođena sam na samom jugu i mogu reći da se pedantno penjem k sjeveru, u krajeve gdje vlada manje drame u svakodnevju. Mogu li se uopće riješiti drame u sebi? Ja volim biti drama queen, godinama sam se obučavala za tu ulogu, svakome od nas najmilija je vlastita

destrukcija. Ne puštamo je dok baš ne zagusti.

Mafijaški obračuni usred bijela dana, oružane pljačke pošti, banki, kladionica, pumpi. Najbolje je uopće ne izlaziti van. Čini mi se da sve više razumijem Larsa von Triera, čovjeka koji uopće ne ide avionom na filmske festivale, makar ga producenti na koljenima molili.

Je li moguće istrijebiti korov u vrtu i obrisati prašinu u stanu? Ma kurac, prašina pada dok je brišemo, već se gnijezdi u tankim slojevima na svim plohama i u zraku oko nas. Korov je brži od najboljeg kosca, uzalud nam trud. Pakiraj kofere, mila, ponesi samo najnužnije, sve ostalo ostavi lešinarima i susjedima siromašnijima od tebe.

AUTOGENI TRENING

Gledam se u ogledalu i želim si dobro jutro.

Mali jutarnji ritual kojem nas je poučila naša trenerica autogenog treninga. Fakat pomaže. Prelazim prvi milimetar u susret zadovoljnom i minimalno stresnom danu. Taj je najteži. Često zaboravljam ujutro odraditi trening, pa se poslije pitam zašto sam mlitava, kilava i sjebana.

Ne odustanite od rada na sebi, to nam je utisnula na kraju dvomjesečnog tečaja. Kad god odem u kurac, toga se sjetim i osjetim grižnju savjesti što sam se zapustila. Odmah nakon toga vrati mi se i lajna da grižnja savjesti ne postoji, tako bar kaže u skripti koju smo uvezanu dobili zadnjeg dana seminara.

Citirat ću: „Krivnja i grižnja savjesti ne postoje. One su nametnute da bi mene i sve ostale ljude držale u pokornosti zbog koje činimo ono što oni žele da činimo. Obećavam sebi i dogovaram se sa svojim super egom da neću prihvatiti krivnju i grižnju savjesti jer znam da one ne postoje. Živeći s tim emocijama nanosim sebi štetu, otežavam si život, a odlučio sam da to ne želim i neću...”

„Čelo hladno“, ponavljam u sebi, sklopljenih očiju, u poluležećoj pozi na svom krevetu/kauču/sofi. Završna je to faza autogenog treninga kojom, prosto rečeno, čovjek hladi glavu i misli. U tom trenutku ometu me sirene –svadbene trube od kojih odjekuje susjedstvo. Kolona okićenih auta propićila je kroz moj kvart. Legli ljudi na sirene, raskopčali košulje i gurnuli lakat kroz prozor, a ja pokušavam završiti trening postupkom koji se zove Opoziv. Mladenci i njihovi prijatelji i rodbina, od koje poznaju tek rijetke, a većinu danas prvi put vide, hitaju prema hotelu u centru i poručuju nam da su oni to UPRAVO UČINILI KAKO BOG ZAPOVIJEDA. Sad se idu na miru izopijati, ispovraćati, nažderati, naogovarati...

Završavam trening. U sebi šapućem: „Mir, potpuni mir“.

GRADIM KULE, I TO JE POSAO

Dolazi ono vrijeme kad se magla navečer spusti po pustopoljini oko grada. Vozim se u autu kolege iz prijateljske redakcije. Na povratku smo s nekog domjenka, promocije, bog te pita čega... Kolega pita, ja mu odgovaram... Teško se koncentriram na razgovor, a još sam gora u vještini da to prikrijem.

Zurim kroz prozor u novogradnje koje niču oko ceste. Cijeli bijeli Zagreb-grad je veliko gradilište. Gradim kule u zraku – da ću biti sretna, okući se tu negdje, sviti gnijezdo kakvo se pristoji čovjeku, ženi u mojim godinama... Sanjam da ću ženit Malu, biti joj netko suđen. Samu sebe častim utopijskom gozbom, pričam si bajku o happy endu u kojem završavam kao spisateljska zvijezda koja u dvosobnom stančiću u urbanoj vili sa svojom partnericom odgaja dvoje preslatke dječice. Curicu je ona rodila, spermu nam je poklonio jedan nesebičan hetero frend, a dečka smo usvojile. Ovisna sam još samo o sojinom mlijeku s okusom vanilije. Ostakljeni zidovi s pogledom na Sljeme, po stanu replike Fritz Hansenovih dizajnerskih stolova i stolica koje sam vidjela u nekom katalogu dok sam besciljno šetala Kačićevom.

Gradim kule u zraku, pa i to je posao. Nemam toliko frke s građevinskom dozvolom, ali nailaze brojni drugi problemi. Isplativost projekta, hipotekarni kredit, instalacije, vjera u Boga, neispravan gromobran kroz kojeg se spomenuti javlja. Odjebat ću paniku oko stana i umjesto za kvadrate dići ću hipotekarni kredit za osmijeh. Da mi iz najma prijeđe u trajno vlasništvo. Da ga imam „zapravo“. Nastavit ću igrati nagradne igre, izrezivati kupone i zaboravit na očekivanja. Nadat se najboljemu, rastezat sprave u teretani, doma slušati muziku k'o luda tinejdžerica.

Kolač od jabuka, nedjeljno popodne, ja i Mala pod dekimom – za tim čezne moja meka, štrudlasta duša što stenje pod cinizmom.

POSUDI MI SMAJL

Posudi mi smajl

Samo nakratko, tek toliko da mi se udomaći na usnama.

Praktički mi ga rentaj, samo da se facijalni mišići naviknu na taj položaj izvijen prema nebu.

Čisto uhadavanje, nešto kao državni poticaj, kao da guraš auto da motor proštekće nakon par metara.

Tek za prvu ruku, da nekako uđem u rutinu. Kažem ti, posudi mi ga.

Fakat bi mi dobro došao ove jeseni i zime.

Zbog svega toga, ali i zbog općeg dojma, stylinga duše i vanjštine potom – posudi mi smajl!

ZAHVALE

Ovu knjigu posvećujem svima koji su me okruživali u ranim osamdesetima, devedesetima i dvijetisućitima. Svim curama u koje sam se zaljubila, ne razlikujući one s kojima sam ljubovala pet minuta od onih s kojima sam ostajala godinama, svoj svojoj Braći, ne misleći pritom na seksualnu im orijentaciju. Svim urednicima koji su kvarili i redigirali moje novinske i ine tekstove, prodavačicama na placu koje me uvijek iznova uvjeravaju da je roba domaća, starim prijateljima koje nisam zaboravila i zanijekala (svi živite negdje u mojoj glavi, pa išetavate noću, pričate mi o sebi i svijetu), svojoj posebnoj Maloj koja me je u vrijeme izlaska ove knjige iz tiska možda već i ostavila. Ivanki Neprikosnovenoj koja jednom mjesečno voli živjeti opasno, Umjetnici koja nije odustala od sebe i nekoj dragoj i prokletoj sili koja nam povremeno smješta lažne i spasonosne znakove pored puta...

Napisala sam ovu knjigu pod pseudonimom. Previše je mene unutra da bih se izložila pogledima. Da sam se imenovala, boljelo bi me poput depilacije prepona na suho. Tko zna što to znači – shvatit će... Prepone su stvarno jaaako pošumljeno mjesto...

Prošli su mjeseci dok je nisam završila, kurac – godine.

Zapravo, nisam je dovršila, grozim se dovršavanja, jebeš priču koja je dovršena, je l' tako?!

„Majstore, ugasi svijeću, dolaze ozbiljna vremena“, napisao je pokojni Mihalić u svojoj istoimenoj antologijskoj pjesmi na račun koje sam, baj d vej, bila zvijezdom pismenog dijela prijemnog ispita na kroatistici '93.

Nora Verde

Rođena 1974. godine u Dubrovniku. Završila studij hrvatskog jezika i književnosti u Zadru.

Književnom praksom počinje se baviti kao studentica kada objavljuje prvu knjigu poezije *Sezona bjegova*. Od 2010. književne radove piše i objavljuje pod literarnim imenom Nora Verde. Pjesme i kratke priče objavljujane su joj u nekoliko zbornika u Hrvatskoj, Sloveniji i Srbiji.

Članica je Hrvatskog društva pisaca i Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika. Piše i uređuje za feministički portal Vox Feminae.

Objavila: pod imenom Antonela Marušić: *Sezona bjegova* (poezija, 1994); pod imenom Nora Verde: *Posudi mi smajl* (proza, 2010), *Do isteka zaliha* (roman, 2013), *O ljubavi, batinama i revoluciji* (proza, 2016).

Biblioteka Online

knjiga 163

Nora Verde

POSUDI MI SMAJL

drugo, izmijenjeno izdanje

© 2019 Nora Verde

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2019

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Goran Čolakhodžić

Fotografija

robert_marinkovic / Pixabay.com

ISBN 978-953-345-701-7 (HTML)

ISBN 978-953-345-702-4 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-703-1 (PDF)

ISBN 978-953-345-704-8 (MOBI)

Prvo izdanje

Meandarmedia, Zagreb, 2010.

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu

**Grada Zagreba i Ministarstva kulture
Republike Hrvatske.**